

the book is owned by Khun Book;
typed to Word Document by Khun Ton;
converted to PDF format by Khun Ton

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

SamGler Reading Society (09/04/99)

<http://www.samgler.org>

ฉลองสันติภาพ

- ๑ -

ทางราชการได้เตรียมจัดงานฉลองสันติภาพในวันที่ ๑๘ ถึง ๒๐ มกราคมนี้อย่างมโหฬาร ประชาชนต่างปรี
เปรมเกษมสันต์ไปตามกัน สันติภาพย่อมหมายถึงสันติสุข สันติภาพคือความสิ้นสุดแห่ง หวอ ก็ทำไมเล่าเราจะไม่ดีใจ
ในเมื่อเรากินอิ่มนอนหลับ ไม่ต้องนอนสะดุ้งคอยคว่ำกระเป๋าลือผ้า เมื่อได้ยินเสียงครวญครางของไซเรนที่ หรือบางทีถูก
ระเบิดตูมตามมาก่อนแล้ว หวอถึงจะขึ้น ชีวิตของพวกเขาในเวลานั้นเอาแน่ไม่ได้ ญาติมิตรของเรอบางคน ตอนเย็นยัง
พบปะพูดคุยกันดี แต่พอรุ่งเช้าตัวขาดเป็นพ่อน ๆ นอนอมยิ้มหรือม่ายก็แยกเขี้ยวยิงฟันทับถมอยู่กับสิ่งสลักหักพัง

รวมความแล้ว ใคร ๆ ก็เกลียดสงคราม นอกจากพวก ศ.ส. นักเชิงลี้ที่ไม่อยากให้สงครามสิ้นสุดลง ฉะนั้นงาน
ฉลองสันติภาพคราวนี้ประชาชนต่างก็ยินดีร่วมมือร่วมใจกับรัฐบาลเพื่อรับมิ่งขวัญของประเทศและมิ่งขวัญของคนทีกลับ
คืนมา สมาคมสโมสรและองค์กรต่าง ๆ เตรียมจัดงานรื่นเริงกันใหญ่โต บริเวณงานฉลองสันติภาพนั้นมีบริเวณทลกว้าง
ขวางมาก คือทั่วพระนครและธนบุรี คุณหนุ่ม ๆ และคุณสาว ๆ เตรียมตัวเที่ยวกันให้สนุก ตั้งหลายปีแล้วเราเพิ่งมิ่งงาน
มโหฬารอย่างนี้ คุณพ่อ, คุณพี่และคุณผัวบ่นกันพึมพำ เมื่อต้องควักกระเป๋าให้คุณเธอซื้อผ้าตัดเสื้อกระโปรงใหม่ มันจะ
ต้องเป็นงานที่สนุกสนานที่สุดในยุคนี้

ในฐานะที่เจ้าคุณประสิทธินิติศาสตร์เป็นผู้ที่รักสันติภาพและเป็นคนไทยที่มีฐานะเป็นปีกแผ่นมันคง ท่านเจ้า
คุณกับวงศาคณาญาติของท่านจึงเตรียมจัดงานรื่นเริงขึ้นที่บ้านพัชราภรณ์ มีรายการดังต่อไปนี้

วันที่ ๑๘ มกราคม

- ๖.๐๐ น. คณะญาติมิตรทำการตักบาตรที่หน้าบ้าน
- ๑๒.๐๐ น. เลี้ยงอาหารกลางวันกันเป็นงานใหญ่
- ๑๘.๐๐ น. เลี้ยงอาหารเย็นอีก เป็นงานใหญ่เช่นเดียวกัน
- ๑๙.๐๐ น. ฉายภาพยนตร์ไทย พากย์เป็นภาษาอังกฤษโดย ดร. ดิเรก นาตะดนตรีคณะ ๔ สหาย จน
กระทั่ง ๒๔.๐๐ น.

วันที่ ๑๙ มกราคม

- ๑๑.๐๐ น. ถวายอาหารเพลแก่พระสงฆ์ ๗ รูป
- ๑๒.๐๐ น. เลี้ยงอาหารกลางวันตามเคย
- ๑๓.๐๐ น. ไฟส่องวงใหญ่ ปีละ ๒๐ บาท ในหมู่ญาติมิตร
- ๑๗.๐๐ น. พระสงฆ์ ๗ รูป สวดมนต์เย็น
- ๑๙.๐๐ น. ไฟส่องวงใหญ่ กระทั่งรุ่งสว่าง

วันที่ ๒๐ มกราคม

- ๘.๐๐ น. คณะญาติมิตรนำขบวนไปสมทบการเดินขบวนฉลองสันติภาพและเชิดชูสามัคคีไทยจีนที่
สนามหลวง
- ๑๒.๐๐ น. อาเสี้ยกิมหงวนจัดเลี้ยงอาหารกลางวันที่รัตนโกสินทร์
- ๑๓.๐๐ น. ไฟส่องวงใหญ่
- ๑๗.๐๐ น. จับยี่กีวงเล็กระหว่างพวกคนใช้ นายแก้วเป็นเจ้ามือ

๑๙.๐๐ น. ฉายภาพยนตร์พูดและร้อง

ตามรายการที่จัดขึ้นนี้ จะเพาะมหรศพเปิดโอกาสให้เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงเข้าชมได้ แต่การพนันไพ่ห้องและจับยี่ก็ห้ามบุคคลภายนอกอย่างเด็ดขาด

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ตั้งงบประมาณคือจ่ายเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท (ไม่เกี่ยวกับการพนัน) คณะพรรค ๔ สหายได้เฉลี่ยกันออกคนละพันสองพันมอบให้คุณหญิงวาดเป็นผู้รักษาเงินและใช้จ่ายสุดแต่จะเห็นสมควร งานนี้มีญาติมิตรของท่านผู้ใหญ่ตลอดจนเพื่อนฝูงของ ๔ สหายมาประชุมกันมากมายเพื่อร่วมสนุกสนานกัน คนใช้ชายหญิงของบ้าน 'พัชราภรณ์' จะต้องเหน็ดเหนื่อยอีก แต่ก็คงจะสนุกกันเต็มที่เพราะมีการเปิดฟริบาร์ทั้ง ๓ วัน

เย็นวันนั้น

ตรงกับวันพฤหัสบดี ที่ ๑๗ มกราคม ก่อนเวลาพลบค่ำเล็กน้อย คณะพรรค ๔ สหายได้นั่งประชุมกันที่สนามหน้าตึกใหญ่พร้อมญาติ ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจฉิม ฯ นั่งอยู่บนเก้าอี้สนาม นอกนั้นนั่งบนพื้นสนามเหยียดแข้งเหยียดขาตามสบาย แต่นันทา นวลลอบ ประภาและประไพนั่งพับเพียบเรียบร้อย

ทั้งหมดกำลังปรึกษาหารือกันในเรื่องงานฉลองสันติภาพ โรงยี่เก ห้องฉายภาพยนตร์และก่อสร้างไว้รมสนามด้านตะวันตกและด้านเหนือเรียบร้อยแล้ว บัตรเชิญในงานนี้ถูกส่งไปนับจำนวนร้อย เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หวังที่จะให้งานของท่านสนุกสนานที่สุด อนุญาตให้ทุกคนเชิญมิตรสหายที่รักใคร่มาร่วมงานนับแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ท่านประธานกรรมการจัดงานรื่นเริง มีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสตลอดวัน วันนี้อารมณ์ของท่านดีที่สุดในสัปดาห์ถึงลูกมะขี้ก่าตั้งหลายครั้งไม่ยกโกรธ ตะโกนขึ้นดัง ๆ ว่านกตะกรุมก็ไม่โกรธ นิกรพูดเอาซึ่ง ๆ หน้าว่าหัวล้าน ท่านแทนที่จะโกรธกลับหัวเราะชอบใจ ถึงเจ้าคุณประสิทธิ์ก็เช่นเดียวกัน อารมณ์ของคนเราเปลี่ยนแปลงมาก บทจะโกรธพูดแหลมมานิดเดียวก็โกรธ

ตอนหนึ่งแห่งการสนทนา ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ได้พูดขึ้นกับทุกคนว่า

“สันติภาพเป็นยอดแห่งความปรารถนาของมนุษย์ แต่ใครจะอธิบายให้แจ่มแจ้งได้บ้างว่า สันติภาพคืออะไร”

แม่งามทั้ง ๔ มอยิ้มไปตามกัน พล นิกร กิมหงวน ดิเรกนั่งนิ่งเฉย เจ้าแห้วขยับจะอภิปรายก็ไม่กล้าพูดเพราะเกรงว่าจะเป็นการทลึงเกินไป

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ หัวเราะหึ ๆ

“ว่าไง ไม่มีใครตอบได้หรือ”

กิมหงวนชูมือขวาขึ้นทันที เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ยิ้มแป้น

“เจ้าหงวนฉลาดกว่าเพื่อน ดีแล้ว อ้ายหลานชาย แกอธิบายให้อาฟงซิว่า สันติภาพแปลว่าอะไร”

อาเสี้ยสั่นศีรษะ

“ไม่-ไม่รู้หรอกครับ”

เสียงหัวเราะหลายคนดังขึ้นพร้อม ๆ กัน เจ้าคุณปัจฉิม ฯ กลืนน้ำลายเอื้อง ว่าจะรักษาจิตใจให้ผ่องแผ้วก็อดโมโหไม่ได้

“ไม่รู้แล้วเสือกยกมือทำไม”

“อ้ายกรรมันกระซิบบอกผมว่า เหม็นเขียวครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ เปลี่ยนสายตามาที่ลูกเขยของท่าน ยกมือชี้หน้านายการุณวงศ์

“อย่างกะเข้านะไว้ย ประเดี่ยวมันจะเกิดไม่สันติภาพขึ้น แกจะลำบาก” แล้วท่านก็ทำใจดียิ้มกับนายแพทย์ดิเรก
“แกตอบได้ไหมว่าสันติภาพคืออะไร”

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“ตอบได้เหมือนกันครับ แต่กลัวผิด อ้ายถึง ๓ ตัวนี้มันจะฮาป่าผม”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ไม่ต้องกลัว ใครฮาป่าอาตีหัวแตกเลย อาอยากจะรู้เหมือนกันว่า ความเข้าใจของเธอกับของอาจะตรงกันไหม”

ดร. ณรงค์ฤทธิ์ ย้อนถามคุณหญิง

“คุณอาหญิงเข้าใจว่าอย่างไรล่ะครับ”

คุณหญิงวาดนิ่งตรึงตรอง

“สันติภาพแปลว่า สภาพแห่งความสงบคือสิ้นสุดแห่งสงคราม”

ดิเรกหัวเราะ

“ไม่ใช่หรือครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวถามขึ้น

“ถ้ายังงั้น แปลว่าอะไร”

“ผมไม่รู้หรือครับ” นายแพทย์หนุ่มพูดหน้าตาเฉย “เปลี่ยนคำถามเสียใหม่ซีครับ ถ้าคุณอาถามผมว่า แกสคาร์บอนไดออกไซด์เกิดมาจากไหน ผมจะตอบทันทีโดยไม่ต้องคิดว่า เกิดจากลมหายใจของคนและสัตว์ ได้จากการหมักหมมของพืชพันธุ์ไม้เน่า ได้จากธาตุจำพวกหินปูนต่าง ๆ หรือมายลองถามผมก็ได้ว่าคนไข้ที่ป่วยเป็นไทฟอยมีอาการอย่างไรบ้าง ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์และเป็นแพทย์ ผมไม่ใช่นักอักษรศาสตร์จึงไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องรู้ว่า สันติภาพแปลว่าอะไร”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ โบกมือ

“พอแล้ว ไม่ต้องอธิบาย”

ทุกคนหัวเราะคิกคัก ดิเรกทำหน้าที่ชอบกล ขณะนั้นมีรถจักรยานสามล้อคันหนึ่ง พาผู้โดยสารมา ๑ คน เข้ามาในบ้าน ‘พัชราภรณ์’ บนรถมีกระเป๋าเสื้อผ้า ซลอมใส่ของพะรุงพะรัง ท่าทางและการแต่งกายของผู้โดยสารบอกชัด ๆ ว่าเป็นคนบ้านนอก

คณะพรรค ๔ สหายต่างจ้องตาเขม็งมองไปที่รถ ๓ ล้อ

“ลุงเชย” กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ แล้วหัวเราะก๊าก

หลายต่อหลายคนต่างระบือชื่อลุงเชยหรือพี่เชยด้วยความตื่นตื่นยินดี ทุกคนต่างลุกขึ้นยืนมองดูพี่ชายร่วมสายโลหิตของท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พ่อค้าฟันปากน้ำโพ บุรุษผู้ตระหนี่ถี่เหนียวที่สุดในโลก แล้วประมุขของบ้าน ‘พัชราภรณ์’ ทั้ง ๒ ท่าน ก็เดินนำหน้าพาคณะพรรคของท่านเข้าไปหา

จักรยาน ๓ ล้อหยุดนิ่งบนถนน นายเชยยกหมวกสานชูขึ้นเหนือศีรษะเกือบ ๕ นาที แทนการรับไหว้ ใบหน้าของเศรษฐีปากน้ำโพยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวทักคนโน้นคนนี้ผ่านไปหมด

ชายชราก้าวลงจากรถ ร่างอันสูงใหญ่สวมกางเกงขายาวสีเทา รองเท้าบูตสีดำ ถุงสักหลาดยาวปิดขากางเกงสวมเสื้อชั้นนอกคอแบะผูกเน็กไททุกระต่าย

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ มองดูลุงเชยอย่างขบขัน

“คุณลุงถ้าจะเตรียมมาตีกอล์ฟฟางนฉลองสันติภาพ”

นายเชยทำหน้าตื่น

“ตึกบ ชะ ชะ บ้านข้าเวลาฝนตกถมเถไป ทำไมจะต้องมาตึกบที่กรุงเทพ ฯ”

เสียงหัวเราะของใครต่อใครดังขึ้นพร้อม ๆ กัน เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวถามพี่ชายของท่าน

“พี่เขยมารถไฟหรือมาเรือเมล์ ทำไมไม่โทรเลขบอกให้รู้ล่วงหน้าจะได้ให้พวกหลาน ๆ มันไปรับ”

ชายชราหัวเราะ

“ฉันมาเรือเมล์ยะ เจ้าคุณ ที่แรกคิดว่าจะมารถไฟ แต่ค่ารถมันแพงกว่าเรือเมล์มาก ฉันจะตีสายบอกมาแล้ว ให้
ทิดสุขมันไปตีสาย ทิดสุขมันกลับมามอบว่านายไปรษณีย์เขาคิดตั้ง ๒ บาท ๕๐ สตางค์ ฉันก็เลยไม่เอา” พุดจบท่านก็ยิ้ม
ให้เจ้าคุณปัจฉิม ฯ “ไครรับ สบายดีหรือ ไม่ได้พบกันนาน รู้สึกว่าเจ้าคุณหัวเห่งขึ้นอีกเป็นกอง”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ สดุ้งโหยง

“พี่เขยมากกรุงเทพ ฯ เห็นหน้าฉันที่ไร เป็นต้องพุดถึงกระบานฉันก่อนอื่น”

เศรษฐีปากน้ำโพอมยิ้ม

“อย่าโกรธอย่าเคืองเลยครับ เราพี่น้องกันไม่ใช่คนอื่น”

คนขับรถสามล้อเดินเข้ามาพุดกับนายเขยเบา ๆ

“คุณลุงครับ ผมจะกลับละครับ”

นายเขยลืมตาโพลง

“แกจะมาบอกข้าเอาอะไรละ ข้าถึงบ้านข้าแล้ว แกจะไปไหนก็ไปซี ข้าไปผูกขาแกไว้เมื่อไร”

นักขับสามล้อกลืนน้ำลายเอือก

“แต่คุณลุงยังไม่ได้จ่ายทรัพย์ให้ผมนี่ครับ”

ชายชราหัวเราะก๊าก

“อ้ายหลานชาย เป็นตายอย่างไรข้าก็ไม่ให้สตางค์แก หน้อยแน่ เห็นข้าเป็นไก่อนา จากท่าเตียนมานี่แกเรียกตั้ง
๑๐ บาท ข้าถึงบ้านข้าแล้วเฮ้ย”

“อ้าว” คนขับสามล้ออุทาน “คุณลุงก้อโกงผมนะซีครับ”

นายเขยลยหน้าลยตาเถียง

“ข้าไม่ได้โกง แต่ข้าไม่ให้”

นवलลอด้วงมือไปนอกเสื้อหยิบธนบัตรปีกหนึ่งออกมา แล้วยัดเหยียดใส่มือคนรถสามล้อ ๑๐ บาท นักขับ
สามล้อกล่าวคำขอบคุณนवलลอบเบา ๆ เดินกลับไปที่รถของเขา หิ้วกระเป๋าหวายและชกลมวางบนพื้นถนนแล้วจูงรถออก
ไปจากบ้าน **พัชรภรณ์**

นายเขยยกมือเท้าสะเอวมองดูญาติมิตรของเขาอย่างชื่นชม

“เห็นพี่น้องหลานพร้อมหน้ายังงี้แล้วก็ปลื้มใจ”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ว่า “ไปนั่งคุยกันบนตึกเถอะพี่เขย”

“เอาซี แต่ผมยังไม่ได้กินข้าวณาเจ้าคุณ ทนหิวมาตั้งแต่เช้าแล้ว”

“โธ” คุณหญิงวาดคราง “ในเรือไม่มีอาหารขายหรือ พี่เขย”

“อ้อ มีแต่ว่ามันแพงเด็ดขาดเลยคุณหญิง ข้าวผัดจานหนึ่งตั้ง ๒ บาท กินแล้วเหาะไม่ได้ป่วยการกิน”

ดิเรกหัวเราะคิก

“คุณลุงเป็นขี้เหนียวมาก ๆ”

ชายชราจ้องมองดูดิเรก

“คนอย่างข้าไม่ใช่คนขี้เหนียว อ้ายหลานชาย แต่ข้าไม่อยากจ่ายทรัพย์ ฮะ-ฮะ พวกเจ้า ๔ คนยังรักใคร่กลมเกลียวกันดีนะ”

นั่นทามองดูชอลอม ๓-๔ ใบแล้วกล่าวถาม

“คุณลุงถ้าจะมีอะไรมาฝากพวกเรา”

นายเซย์ยิ้มเป็น

“มีมาหลายอย่าง ข้าซื้อของมาฝากพวกเอ็งหมดเงินไปตั้ง ๖ บาทกว่า นั่น - ชอลมนั้นพลาสติกแข็ง ชอลมใหญ่แดงโม ๒ ใบ แบ่งกันคนละซีก เม็ดเก็บไว้ใส่เกลือตากแดดทำเม็ดก้วยจี เปลือกไม่ต้องทิ้ง แกงส้มกินได้ ชอลมนี้มะขามป้อม ซื้อมาตั้ง ๑๐๐ ลูก เทียวนี้พวกเจ้าคงจะไม่ว่าลุงใจดำ”

ประกาศหัวเราะจนน้ำตาไหล พุดเสริมขึ้น

“พวกหนูมีบุญมากเชียวนะคะ ที่ได้ของฝากจากคุณลุง”

“เออ-ถูก เจ้าพุดถูก ลุงไม่เคยซื้ออะไรฝากใครเลย”

ประไพพุดขึ้นบ้าง

“หนูจำได้ว่า เมื่อเดือนก่อนคุณลุงจดหมายมาบอกว่า ถ้าลุงมากกรุงเทพฯ จะหาผ้าทอพื้นเมืองมาฝากพวกหนูใช่ไหมคะ”

ชายชราสันศิริชะช้า ๆ

“ซื้อไม่ลงหรือกลานอ้อย แพงเหลือเกิน ลุงจะซื้อผ้าขาวม้าผัดอบน้ำสั๊กผืน ครึ่งปีแล้วยังไม่ได้ซื้อ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“แล้วคุณลุงทำยังไงล่ะครับ เวลาอาบน้ำ”

“ทำยังไง ข้าก็อาบน้ำดี ๆ นะซี”

กิมหงวนตะโกนหัวเราะลั่นบ้าน

“ระวังนะครับ”

“ทำไมวะ”

“หมามันเห็นเข้า มันจะกัดคุณลุงนะซี เงินตั้งแสน ผ้าขาวม้าผืนเดียวไม่ยอมซื้อ”

“หน้อยแน่ ทำไมข้าจะไม่ยอมซื้อถ้ามันขายผืนละบาทสองบาท นี่มันเล่นตั้ง ๒๕ บาท ซื้อมันทำไมกัน ฝรั่งเขาเจริญกว่าเรา ยังไม่รู้จักใช้ผ้าขาวม้า”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นแครงดังขึ้นอีก เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดยิ้ม ๆ

“ฝรั่งเขามีห้องน้ำ พี่เซย์”

“แต่ฉันใช้คอกควายเป็นห้องน้ำเหมือนกัน”

ดิเรกพุดสอดขึ้น

“ควายมันไม่ขวิดคุณลุงหรือครับ”

“ฮ้า-ควายของข้าเลี้ยงไว้ ขวิดได้เรอะ”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงชั่วขณะ เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาดพานายเซย์ขึ้นไปบนตึก คณะพรรค ๔ สหายและเจ้าแห้วตามไปด้วย ต่างช่วยกันถือข้าวของคนละมือ นายเซย์บอกกับทุกคนว่า ที่ลงมากกรุงเทพฯ คราวนี้ นอกจากจะมาเยี่ยมพี่น้องลูกหลานและถือโอกาสเที่ยวงานฉลองสันติภาพแล้ว ยังมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเห็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์พระประมุขแห่งชาติไทย

ทุก ๆ คนเข้ามาในห้องโถงและนั่งสนทนากัน นายเขยนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับน้องชายของแก ชายชราได้ไต่ถามทุกข้อสงสัยของศาสดาญาติโดยทั่วหน้า แล้วซักถามเรื่องหวนเพราะแกไม่เคยเห็น ในที่สุดก็คุยกันถึงเรื่องการบ้านการเมืองเป็นที่สนุกสนานยิ่งนัก”

ตอนหนึ่งแห่งการสนทนา ชายชราได้กล่าวถามว่า

“พวกเรามีใครสมัครเข้ารับเลือกเป็นผู้แทนราษฎรบ้างหรือเปล่า”

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ว่า “เปล่า พี่เขย แต่เมื่อก่อนยุบสภา ๗ คราวตั้งซ่อมผู้แทนพระนคร ฉันกับเจ้าดิเรกเข้าสมัครกับเขาเหมือนกัน”

“อ้อ-แล้วเป็นยังไงครับ”

กิมหงวนตอบแทน

“ล่องจิ้นทั้งคู่ ฎกริบเงินประกัน”

นายเขยหัวเราะชอบใจ

“เจ้าคุณกับพวกเราคงจะแปลกใจ ถ้าผมบอกว่า การเลือกตั้งผู้แทนนครสวรรค์คราวนี้ ผมก็เข้าสมัครกับเขา”

คณะพรรค ๔ สหาย มองดูลุงเขยแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน

“จริง ๆ หรือคะ คุณลุง” ประภาถาม

ชายชราพยักหน้า

“จริง ๆ นอกจากลุงสมัครเข้ารับเลือกตั้ง ลุงยังส่งคนของลุงเข้าสมัครอีก ๔ คน”

เสี่ยหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“ผมอยากทราบผลของมัน”

“ผลของมัน ข้าก็ได้กำไรถึง ๗,๒๕๐ บาท ทั้ง ๆ ที่ข้าและพรรคพวกฎกริบเงินประกันไป”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ ทำตาปริบ ๆ

“เอ๊ะ-ฉันไม่เข้าใจเลยพี่เขย เล่าให้ฉันฟังหน่อยเถอะน่า”

นายเขยยึดตัวตรง วางท่าให้โก้

“ฉันสมัครเพื่อแข่งดีกระดาษ เจ้าคุณไม่รู้อะไร คนที่สมัครเข้ารับเลือกตั้งทางการเมืองเขาให้ชื่อกระดาษสำหรับโฆษณาคนละ ๒ รีม ๆ ละ ๑๐๐ บาทเท่านั้น พอฉันได้กระดาษกันก็รีบขายไปรีมละ ๑,๐๐๐ บาท ฉันเสียค่าสมัคร ๓๐๐ บาท ค่าชื่อกระดาษ ๒๐๐ บาท ค่ารูปถ่าย ๕๐ บาท รวมทั้งหมด ๕๕๐ บาท แต่ฉันขายกระดาษได้เงิน ๒,๐๐๐ บาท ตกลงฉันมีกำไร ๑,๔๕๐ บาท รวมทั้งลูกน้องของฉันอีก ๔ คน คงเป็นกำไร ๗,๒๕๐ บาท” พูดจบกี้หัวเราะลั่น “ยังไงเห็นนโยบายหาทรัพย์สินของพี่หรือยังเจ้าคุณ คราวหลังมีการเลือกตั้งอีก ต้องสมัครอีก”

“อ้อ - - -” หลายต่อหลายคนครางขึ้นและนี่ชมเชยความสามารถของนายเขย

เจ้าแห้วอดรนทนไม่ได้ก็พูดขึ้น

“รับประทานเลือกตั้งคราวหน้าผมเอาแน่ ๆ รับประทานผมก็สำเร็จประถม ๔ เหมือนกัน”

คุณหญิงวาดหันมาทางเจ้าแห้ว

“ผู้ใหญ่เขาจะพูดกันเสียไม่เข้าเรื่อง ไปบอกละม่อมให้จัดอาหาร ๑ ที่เดี๋ยวนี้”

นิกรสอดขึ้น

“๒ ที่ไว้ย เจ้าแห้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ลืมตาโพล่ง

“แกจะกินด้วยหรือ”

“ครับ”

นันทาสั้นศรีระชา ๗

“ตะกละสิ้นดีเชียว เด็กคนนี้ กินข้าวมาหยก ๗ หิวอีกแล้ว”

นิกรอมยิ้ม

“กินแล้วมันก็ย่อยหมดแล้วนี่พี่นั่น” แล้วเขาก็พูดกับชายชรา “คุณลุงครับ พวกเราับภาษาพาคคุณลุงเที่ยวงาน สันติภาพ และจะพาไปชมบารมีพระเจ้าอยู่หัวของเราด้วย”

“เออ-ดีมาก หลานชาย ลุงอยากเห็นท่านนัก พระมหากษัตริย์ของเรา เอ็งจะพาลุงไปเฝ้าท่านที่ไหนละ เจ้ากร”

“ที่วัดพระแก้วก็ได้ครับ ฟรุ้งนี้ท่านเสด็จวัดพระแก้ว หรือมะริ่นนี้ ๒ โมงเช้าที่สนามหลวง ในหลวงท่านจะเสด็จ ตรวจพลในการสวนสนามของทหารอังกฤษ”

“วะ-เช้าที่ ได้เห็นทั้งในหลวง ทั้งทหารฝรั่ง”

กิมหงวนว่า “คุณลุงให้พวกผมพาไปเที่ยว คุณลุงต้องเป็นเจ้าของนะครับ”

นายเซยยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่น่าเกลียดดี อ้ายหลานชาย เอ็งเป็นมหาเศรษฐี นักฉีกแบงค์ที่ขึ้นชื่อลือนาม จะให้ลุงเป็นเจ้าของคูกระไรอยู่”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ถือ”

“ก็ข้าถือนี่หว่า” พูดจบแกก็หัวเราะชอบใจ “นี่-อ้ายหมา- - -”

เสี่ยหงวนสอ้ง

“เรียกอ้ายหมาอีกแล้ว เอ_อย่าเปลี่ยนสัญชาติผมสิครับ คุณลุงเรียกผมว่า อ้ายแดงหรืออ้ายหนูยังจะน่าฟังกว่า อ้ายหมาเป็นกอง”

“อย่าถือหาความเลยวะ ลุงมันคนบ้านนอกชอกนา เออ-เจ้าหงวน ข้าไม่เห็นเอ็งฉีกแบงค์มานานแล้ว ฉีกให้ลุงดู สักปึกได้ไหมวะ ข้าเจ็บใจนัก ไปเล่าให้พวกบ้านนอกฟัง ไม่มีใครมันยอมเชื่อเลย เอ็งว่างเมื่อไรไปเที่ยวบ้านลุงที่เถอะวะ ฉีกแบงค์ให้อ้ายพวกนั้นมันมองตาค้างเล่น มันจะได้รู้ว่าประเทศสยามของเรา มีมหาเศรษฐีคนหนึ่งสามารถฉีกเงินทั้งที่ละ พันสองพัน เอ็งฉีกให้ลุงดูหน่อยเถอะน่า ไหว้ละวะ”

อาเสี่ยอมยิ้ม ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบธนบัตรร้อยบาทใหม่เอี่ยมปึกเบ่อเริ่มออกมาถือไว้ราว ๒๐ ฉบับ นอกนั้น เก็บใส่กระเป๋าตามเดิม

“ผมจะฉีกให้คุณลุงดูสักพันสองพัน อย่างมากนักเลยครับชี้แจงไปเบิกที่แบงค์” พูดจบเสี่ยหงวนก็ฉีกธนบัตรที่ถือ อยู่ในมือเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วไปรยลงกระโถน

นายเซยมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ไม่ไหวโว้ย อ้ายหมา เอ็งนี่มันรวยฉิบหายเลย”

“นั่นนะซีครับ ทำยังงี้ได้ มันเป็นกรรมของผม พยายามถลุงเงินสักเท่าใดมันก็ไม่หมดสักที เดียวนี้ผมใช้วันหนึ่ง ตั้งพันบาท”

ชายชราอ้าปากค้าง

“ลุงใช้วันละสลึงเดียวเท่านั้นเอง”

เสียงหัวเราะของคณะพรรค ๔ สหายดังขึ้นอีก คุณหญิงวาดพูดขึ้นเบา ๆ

“พี่เซยคะ อย่าพึ่งคุยกับพวกหลาน ๆ เลยคะ ไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวอาบน้ำเสียก่อนเถอะ ประเดี๋ยวจะได้กิน ข้าว”

นายเซยพยักหน้า

“ดีเหมือนกัน ท้องพี่มันร้องจ๊อก ๆ หิวข้าวเต็มพืดแล้ว” พุดจบก็ลุกขึ้นยืน “อ้อ-เรามาตกลงกันเสียก่อนเถอะแม่ วาด เอ๊ย-คุณหญิง”

“ตกลงอะไรพี่ชาย”

“คุณหญิงจะคิดค่าป่วยการจากพี่วันละเท่าไร ในระหว่างที่พักอยู่ที่นี่ เวลานี้อาหารการกินมันก็แพง จะให้พี่อยู่เปล่า ๆ พี่ไม่เอาหรือ”

คุณหญิงวาดเกือบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ

“ก็พี่ชายพอใจจะให้สักเท่าไรล่ะ”

นายเชยนิ่งคิด สักครู่ก็ตอบหน้าตาเฉย

“พี่คิดให้วันละ ๒ สลึงเห็นเป็นยังงี้”

กิมหงวนตบมือหัวเราะก๊าก

“มากไปครับคุณลุง วันหนึ่งตั้ง ๒ สลึงเขี้ยวหรือครับ”

นายเชยโบกมือ

“ไม่เป็นไร คนอย่างลุงใจนักเลงนัก ไม่ยอมเอาเปรียบพี่น้อง พวกเจ้าเห็นสมควรไหมล่ะที่ลุงช่วยค่ากินอยู่วันละ ๒ สลึง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะลั่นห้อง

“เอายังงี้ก็แล้วกันพี่ชาย อยู่ฟรีดีกว่า”

“จั้นเรอะ เอา-ตกลง”

คราวนี้ทุกคนหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น นิกเรอ็อมมือตีกันลุงเชยดังเพียะ ทำให้แกตกใจสอด้งโยง หันมามองดู

“คุณลุงครับ งานสันติภาพจะมีพรุ่งนี้แล้ว ทางกรมเขาแนะนำให้ผู้ใหญ่แจกเงินลูกหลานไปเที่ยว คุณลุงแจกสตางค์พวกผมบ้างซีครับ”

นายเชยหยุดยิ้มทันที

“เอาละซี เจ้ากรรมมันจะเล่นล้มทับลุง อย่าล้อเล่นนำ อ้ายหลานชาย”

“ไม่ใช่ล้อครับ เอาจริง ๆ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๆ ว่า “พี่ชายควรแจกเงินเด็ก ๆ มันบ้าง ลูกหลานของพี่ทั้งนั้น ความจริงพี่ชายก็ไม่ใช่คนยากจน”

ใครต่อใครช่วยกันพูดสนับสนุน แบบมือขออุ่นไปหมด นายเชยนึกในใจว่า ถ้าแกไม่ให้ก็จะเสียเหลี่ยม ดังนั้นจึงตกลงแจกสตางค์ลูกหลาน

“ได้ ๆ ไม่เป็นไร ลุงจะแจกพวกเจ้าทั้งผัวทั้งเมียรวม ๘ คนด้วยกัน มากกรุงเทพ ๆ เทียนี่ยอมล้มจมลวะวะ มันจะหมดตัวสัก ๕๐-๖๐ ก็ช่างมัน” พุดจบแกก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าใบบนหีบของธนบัตรเก่าคร่ำคร่าใบเบ้อเริ่มออกมาแล้ว ดึงธนบัตรราคา ๑๐ บาท ๑ ฉบับออกมาส่งให้นิกเรอ็อม “อ้อ-เอาไปแบ่งกันคนละบาทเหลือ ๒ บาทเอามาทอนให้ลุง เห็นหรือยังวะ ลุงของเจ้าใจสปอร์ตหนัก”

นิกเรอ็อมน้ำลายเอี๊ยอก

“ออกอีแป้นแตก แจกหลานคนละบาทเดียวเท่านั้น”

“ชะ-ชะ เอ็งจะเอาสักเท่าไรละ ลุงเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ ยังไม่เคยให้เงินใครตั้งบาทเลย เมียของลุงที่ตายจากไป ลุงยังให้กินขนมวันละ ๒ สตางค์เท่านั้น”

กิมหงวนถอนหายใจเอี๊ยอกใหญ่

“ป่าแกคิดถูกแล้วละครับ ที่แกชิงตายเสียก่อน ถ้าอยู่ปานนี้ หัวแกคงโตขนาดตุ่มน้ำที่เดียว”

ลุงเขยยิ้มแห้ง ๆ ประมุขของบ้าน 'พัชรภรณ์' ทั้ง ๒ ท่านต่างลุกขึ้นพาชายชราขึ้นบรрдได้ไปชั้นบน ทุก ๆ คนนี้ก
ขบขันลุงเขยยิ้มเจ้าคุณบัจฉนี้กถึงกับปลงอนิจออกมา
“แยะไวย่ แกชี้เหนียวขนาดหนักทีเดียว”

พระนครซึ่งเคยเสียบเหงามาช้านานได้แปรสภาพเป็นเมืองสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง

ไม่มีงานมหกรรมใด ๆ ในระยะ ๔ ปีนี้ที่จะใหญ่ยิ่งสนุกสนานยิ่งกว่างานฉลองสันติภาพ เริ่มงานในวันที่ ๑๘ ตอนรุ่งอรุณของวันใหม่ มีการทำบุญใส่บาตรทั่วทุกอาราม และบ่ายวันนั้นเอง ประชาชนทุกชาติทุกภาษาก็พากันหลั่งไหลไปท้องสนามหลวง ชมมหรสพกลางแปลงละครคณะต่าง ๆ ที่หอประชุมศิลปากร การแข่งขันวิ่งทน และการแข่งรถจักรยานที่ท้องสนามหลวง

สันติภาพกลับคืนมาแล้ว ประเทศสยามได้ผ่านพ้นภัยสงคราม ดำรงคงเอกราชโดยสมบูรณ์เหมือนเมื่อก่อน ประชากรราษฎร์อินดีปริดาไปตามกัน ทั่วทุกถนนหนทางประดับประดาด้วยธงไตรรงค์โบกสบัดพริ้ว หนาไปด้วยธงสหประชาชาติ มีอังกฤษ, อเมริกา, จีน, รัสเซีย, และเนเธอร์แลนด์ ประเทศมหาอำนาจที่กล่าวนี้พร้อมที่จะนำพาประเทศสยามที่รักของเราไปสู่ความเป็นมหาอำนาจเช่นเดียวกับเขา เราได้เซ็นสัญญาจะรับศึกกับบริเตนใหญ่เรียบบร้อย อเมริการับรองรัฐบาลไทยแล้ว จินญาดิสนิธของเราได้ส่งทูตมาพิเศษเจริญไมตรี เพื่อเชื่อมความเป็นมิตรสนิทสนมกับไทยให้ยิ่งขึ้น นับวันเราก็จะฟื้นตัว มีความวิวัฒนาการตามลำดับ ทั้งนี้ก็ด้วยเดชพระสยามเทวาธิราช พระเสื่อเมืองทรงเมือง พระรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้ดลบรรดาลให้สยามประเทศรอดพ้นจากภัยพิบัติต่าง ๆ

วานนี้คือวันที่ ๑๘ ซึ่งเป็นวันเริ่มงาน 'บ้านพัชราภรณ์' สนุกสนานกันจนถึงขีดสุด การฉลองสันติภาพได้ดำเนินไปตามแผนการณ์ที่คณะพรรค ๔ สหายจัดทำขึ้น มีการดักบาตรตอนเช้าตรู่ เลี้ยงอาหารในตอนกลางวันและตอนเย็น กลางคืนมีภาพยนตร์ไทยพากเป็นภาษาอังกฤษโดย ดร. ดิเรก ภาพยนตร์ที่ฉายเป็นภาพยนตร์ข่าวในประเทศซึ่งดิเรกเป็นผู้ถ่ายล้างฟิล์ม ลำดับภาพ นอกจากนี้ยังมีการแสดงนาตະดนตรีของคณะ ๔ สหาย เรื่องจันทโครบ นิกรเป็นโจรป่า พลเป็นจันทโครบ นवलลอบเป็นโมรา เสียหวนเป็นพระอินทร์ พระยาปัจฉนิก ๙ เป็นภานี ทำความครึกครื้นรื่นเริงในหมู่วงศาตถาญาตีมากมาย ปรากฏว่าเมื่อคืนนี้หลายต่อหลายคนเมาเหล้าถึงกับต้องหาม

วันที่ ๑๙ มกราคม

วันนี้ตรงกับวันเสาร์ ตอนเช้า ก่อนเวลา ๙.๐๐ น. เล็กน้อย เราจะได้นำท่านผู้อ่านไปเที่ยวงานฉลองสันติภาพที่ท้องสนามหลวง เพื่อชมพระบารมีของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและการสวนสนามของหน่วยทหารจักรภพอังกฤษ

สตูดิโอของบ้าน 'พัชราภรณ์' แล่นข้ามสะพานผ่านพิภพลีลา ตรงไปตามถนนราชดำเนินใน ขณะนี้ยวดยานพาหนะสับสน ประชาชนรอบสนามหลวงแน่นขนัด ไม่มีใครสนใจกับแสงแดดที่ร้อนแรงกล้าขึ้นทุกที

รถยนต์คันงามซึ่งบรรทุก ๔ สหายและลุงเซย มีเจ้าแห้วเป็นคนขับ เลี้ยวเข้าไปจอดด้านตะวันออกของสนามหลวง ตรงข้ามกับนางรณีนีปิดมวยผม เจ้าแห้วรีบลงจากรถเป็นคนแรกเอื้อมมือเปิดประตูตอนหลังให้พวกนาย ๆ ของเขา

๔ สหายและชายชราพากันลงจากรถ พล นิกร กิมหวน และ ดร. ดิเรกแต่งกายคล้าย ๆ กัน สวมกางเกงขายาว และเสื้อเชิ้ต นายเซยแต่งสากลหรูหรา กางเกงซีกกิ้นสีม่วงอ่อน เสื้อขั้วนอกคอแบะสักหลาดสีน้ำเงิน ผูกเน็กไทเงื่อนกลาสี สวมหมวกไหมสัปรส เครื่องแต่งกายชุดนี้เป็นของกิมหวน ขากางเกงกรอมเท้า แขนเสื้อยาวปิดนิ้วมือ อย่างไรก็ตามนายเซยนึกภาคภูมิใจยิ่งนัก ที่แก้ได้แต่งกายทันสมัย

เศรษฐีปากน้ำโพ กวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วพูดขึ้นดัง ๆ

"เฮ้อเฮ้อ ทำไมผู้คนมันมากมายยังงี้ไวย้ายหมา"

กิมหวนสอด้ง จู๋ปากโบกมือให้นายเซยสงบปากเสียง

“อย่าส่งเสียงดัง คุณลุง เดี่ยวถูกตำรวจจับจะว่าผมไม่บอก”

นายเซยหัวเราะ

“อย่าเอาลูกไม้เก่ามาใช้หน่อยเลยว้า เอ็งชอบโกหกหลอมนักว่า ถ้าพูดดังตำรวจเขาจะจับ จับเรื่องอะไรกันวะ ไม่ได้ผิดกฎหมายสักนิด”

อาเสี้ยแกล้งทำหน้าตาขิงขัง

“อ้าว ไม่เชื่อก็ตามใจซีครับ คุณลุงรู้ไหมว่า ต่อหน้าพระพักตร์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เราต้องสำรวมกิริยามรรยาทให้เรียบร้อย นั่นตำรวจเขาเดินมานั้น ๒ คน คุณลุงลองพูดดัง ๆ อีก็ซี แล้วดูซิว่าเขาจะจับคุณลุงไหม”

นายเซยยิ้มแหย ๆ หันมาถามพล

“จริงหรือวะ พล”

พลซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“จริงครับ งานนี้เป็นงานฉลองสันติภาพ ไม่ใช่งานวิวาท เขาห้ามไม่ให้พูดเสียงดัง”

ดิเรกได้ทีก็พูดเสริมขึ้น

“ใครพูดเสียงดังโดยไม่จำเป็น ปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ วิทยูประกาศเมื่อเช้านี้เองว่าเมื่อคืนเจ้าหน้าที่ตำรวจจับคนที่ส่งเสียงอะอะได้เกือบ ๑๐๐ คน คุณลุงพยายามเป็นพูดเบา ๆ หน่อย”

นิกรเอื้อมมือชี้เยี่ยงนายเซย แล้วกระซิบบอก

“แยละ คุณลุง ตำรวจเขาตรงเข้ามาหาคุณลุงแล้ว ตำรวจหลวงเสียด้วย ไม่ใช่ตำรวจธรรมดา”

ชายชราใจหายวาบ จ้องมองดูพนักงานศุลกากรในเครื่องแบบ ๒ คน ซึ่งเข้ามาหยุดยืนมองดูแกในระยะใกล้ชิดความจริงที่เขามองดูก็เพราะเขาขบขันที่นายเซยแต่งกายรุ่มร่าม

ตาต่อตาสบกัน นายเซยกลิ่นน้ำลายเอือกยกมือไหว้พลศุลกากรทั้งสอง

“ง่า-ขอโทษเออะนายครับ ทีหลังผมจะพูดเบา ๆ ผมไม่รู้หรือครับว่าห้ามพูดเสียงดัง”

พลศุลกากรทั้งสอง ๒ หน้าตื่น ต่างมองดูหน้ากัน

“อะไรกันไว้ย” คนหนึ่งพูดขึ้นเบา ๆ “ถ้าแกจะไม่สบายกระมัง”

แล้วทั้ง ๒ ก็เดินหัวเราะไปจากที่นั่น ๔ สหายและเจ้าแห้วมยิ้มไปตามกัน พลนำหน้าพาลุงและเพื่อนเกลอของเขาผ่านแนวต้นมะขามเข้าไปในท้องสนามหลวง เจ้าหน้าที่ทหารอังกฤษได้ใช้ลวดหนามกันไว้ ๔ ด้าน ให้คนดูอยู่นอกลวดหนามนั้น หน่วยทหารบก, เรือ, อากาศ และกองทัพรักษาพระองค์สมเด็จพระราชินี กำลังตั้งแถวเตรียมรับเสด็จสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และท่านพลเรือเอกจอร์จลูอีสแมร์แบตเตน แม่ทัพใหญ่อังกฤษประจำภาคตะวันออกเฉียงใต้

ขณะนี้ ใกล้จะถึงเวลาเสด็จแล้ว ประชาชนคนดูเบียดเสียดเหยียดยัดกัน ๔ สหายพร้อมด้วยเจ้าแห้วกับลุงเซย ซ้ำมมาทางด้านพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ยึดได้ชัยภูมิตอนหนึ่งเป็นที่ดู ใครต่อใครพากันมองดูลุงเซยอย่างขบขัน ชายชราจ้องตาเขม็งมองดูแถวทหารแขกที่ยืนหันหลังให้แก ในที่สุดด้วยความอยากรู้ว่าเป็นทหารอะไร แกก็กระซิบถามเจ้าแห้ว

“พวกนี้ทหารแขกไซ้ไหมวะ”

เจ้าแห้วมยิ้ม

“ถูกแล้วครับ เขาเรียกว่าทหารปืนจาบ”

นายเซยลื้มตาโพลง เผลอตัวพูดขึ้นดัง ๆ

“ทหารนกระจาบ”

เสียงหัวเราะของผู้ที่ยืนอยู่ใกล้เคียงดังขึ้นทันที กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น

“แล้วกัน บอกว่าไม่ให้พูดเสียงดัง”

นายเซยชักฉิว

“อูะ ก็ข้าสงสัยนี่หว่า อ้ายแห้วมันว่าอาหารนกกระจาบ”

ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้ ยกมือจับแขนลุงเซยแล้วอธิบายให้ทราบ

“ทหารบันจาบครับ ไม่ใช่นกกระจาบ บันจาบเป็นชื่อเมืองแคว้นหนึ่งในประเทศอินเดีย มหาราชาผู้ครองนครบันจาบทรงพระนามว่าอวตารรามซิงก์ปากร้ายใจดี”

ชายชราพยักหน้าหงึก ๆ มองไปที่แถวทหาร

“คนไหนวะ มหาราชา”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไม่ได้มาครับ”

“อ้อ-ข้านี้กว่าท่านมาเที่ยวเมืองไทยด้วย ฮะ-ฮะ ทหารพวกนี้ไม่เลวไว้วัย ท่าทางทะมัดทะแมงดี แต่งตัวสวยเสียด้วย”

“ปู่โธ่” กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ “คุณลุงนี้ห้ามไม่เชื่อเลยแะะ บอกว่าอย่าพูด ๆ ไม่รู้ว่าจะพูดเอาตะหักตะบายอะไร คนที่เขาอยู่นู้นข้าง ๆ เรามีใครเขาพูดอะไรบ้าง มีตาคุณูฟุ้งขึ้นมา ถูกตำรวจจับไปก็ต้องเด็กร้อนไปตามกัน”

นายเซยทำหน้ากะเรียะกระดากชอบกล ล้วงกระเป๋าหยิบกล่องบุหรี่ยื่นออกมา

“เอาละ ทีนี้ข้าไม่พูดอีกละ ข้าจะคาบกล่องบุหรี่ยื่นไว้” แล้วชายชราก็ยกกล่องบุหรี่ยื่นคาบ ทำให้คนที่อยู่ใกล้เคียงหัวเราะครืน

อีกสักครู่ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็เสด็จมาถึงโดยรถยนต์พระที่นั่งพร้อมด้วยท่านลอร์ดหลุยส์เมาทแบตเตน.

ธงมหाराชซึ่งม้วนไว้เหนี่ยยอดเสาธงถูกดึงออกให้คล้ายคลึงทั้งผืน สบัดพริ้วเป็นสง่าผ่าเผยยิ่งนัก ทันใดนั้น กองแถวทหารเรืออังกฤษก็บรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมี แถวทหารทั้งหมดและประชาชนคนดูต่างกระทำความเคารพพระประมุขของชาติไทย นายเซยถอดหมวกออกยืนตรง ปลานบปลื้มใจจนน้ำตาคลอเมื่อได้เห็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งประทับยืนอยู่บนพลับพลา ในหลวงทรงฉลองพระองค์จอมพลกองทัพบก เบื้องหลังทางด้านขวาคือท่านพลเรือเอกแม่ทัพใหญ่ของอังกฤษภาคตะวันออกเฉียงใต้ ด้านซ้าย สมุหราชองครักษ์และราชองครักษ์ประจำพระองค์ พร้อมด้วยท่านนายกรัฐมนตรี ท่านเสฐฐบุรุษ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ของกองทัพอเมริกันอังกฤษ

ประชาชนชาวไทยต่างปิติยินดีเหลือที่จะกล่าว เมื่อได้เห็นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ธงมหाराช และเมื่อได้ฟังเพลงสรรเสริญพระบารมีซึ่งบรรเลงโดยทหารเรืออังกฤษ ทั้งนี้ยอมแสดงให้เห็นเด่นชัดว่า เอกราชของชาติไทยนั้นเป็นเอกราชที่สมบูรณวิชัย อังกฤษได้ให้เกียรติยศแก่ชาติเราอย่างมากมาย

ครั้นแล้ว ท่านลอร์ดหลุยส์ก็อัญเชิญพระประมุขแห่งชาติไทยเสด็จพระราชดำเนินตรวจพลในบังคับบัญชาของท่าน กองแถวต่างเดินแถวอยู่ตอนหน้าพลับพลา บรรเลงเพลงต่าง ๆ อย่างไพเราะห์ ทำความโสมนัสใจอันล้นพ้นให้แก่ประชาชนชาวไทยที่มาชมการสวนสนามของทหารจักรภพอังกฤษ ท่านแม่ทัพแต่งเครื่องขาวติดสายราชองครักษ์ รูปร่างอันสูงใหญ่ของท่านสง่างามยิ่งนัก เดินตามเสด็จในหลวงในระยะใกล้ชิด เริ่มต้นด้วยการตรวจกองพันรักษาพระองค์สมเด็จพระราชินี กองพันพรคนาวิกโยธิน กองพันทหารบันจาบ กองพันทหารกูรข่า และกองพันผสมทหารอากาศ

๔ สหายกับเจ้าแห้วและลุงเซยได้มีโอกาสเฝ้าถวายตัวในระยะใกล้ชิด ขณะที่เสด็จพระราชดำเนินผ่านหน้าแถวทหารบันจาบ ทุกคนได้ถวายคำนับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ตลอดเวลาที่กล่าวนี้ ลุงเซยไม่ยอมปริปากพูดอะไรเลย

เมื่อเสด็จตรวจพลแล้ว ก็เสด็จขึ้นพลับพลาที่ประทับ แตรวงบรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมีอีกครั้งหนึ่ง แกว
ทหารทำความเคารพ ต่อจากนั้นก็เสด็จกลับพระบรมมหาราชวังพร้อมด้วยท่านพลเรือเอกลอร์ดหลุยส์

ประชาชนกระจายกันไปทั่วบริเวณ ส่วนมากพากันหลั่งไหลไปอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยเพื่อคอยชมบารมีสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระองค์จะเสด็จไปคอยรับความเคารพจากทหารจักรวาทอังกฤษ ในเวลา ๑๑.๐๐ น. แกวทหารทั้งหมดจะ
เดินจากสนามหลวงไปตามถนนราชดำเนินเพื่อถวายตัวสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งชาวเรา

นายเซยเหม่อมองดูหน่วยทหารต่าง ๆ แยกเป็นขบวนเฉยปากหวิว ๔ สหายและเจ้าแห้วกระซิบกระซาบกันอยู่ข้าง
หลัง

“หนีไว้อย พวกเรา กะเข้าแถวให้ตกใจเล่น ไปแอบทางหลังรถยนต์เหล่านั้น” กิมหงวนกระซิบบอกเพื่อน ๆ

ทุกคนเห็นพร้อมด้วย ครั้นแล้ว ๔ สหายกับเจ้าแห้วก็เลี้ยวไปจากลูงเซย เข้ากำบังข้างรถยนต์บรรทุกของทหาร
อังกฤษคันหนึ่ง จับตามองดูชายชรา

นายเซยหารู้ไม่ว่า ผู้นำเที่ยวได้หลบหนีไปหมดแล้ว แกวหลงพูดขึ้นคนเดียว

“ไม่เสียแรงที่ลงมาบางกอก ได้เห็นในหลวงแล้วถึงตายก็ไม่ว่า เฮอะ ๆ พาเข้าไปเที่ยวในวัดพระแก้วเถอะวะ อยู่ที่
ไหนก็ไม่ว่า ข้าอยากนมัสการหลวงพ่อก้าวสักหน่อย เคยเห็นท่านแต่ในรูป”

เจียง ไม่มีเสียงใครตอบ นายเซยนึกเอะใจก็หันมาทางข้างหลัง ชายชราใจหายวาบ ใบหน้าซีดเผือดทันที แกวกลัว
ว่าแกจะกลับบ้านไม่ได้ มองซ้ายมองขวาแล้วทำหน้าเบ้ ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย ไร่-มันหนีไปไหนกันหมดไว้อย”

๔ สหายยกมือปิดปากหัวเราะคิกคักไปตามกัน นายเซยออกเดินอ้าว มุ่งหน้าไปทางด้านอนุสาวรีย์ทหารอาสา
สอดสายตามองหาพวกหลาน ๆ

“ไปไว้อย ตามแกไปห่าง ๆ” นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

๔ สหายและเจ้าแห้วติดตามไป นายเซยเหลียวหน้าเหลียวหลังตลอดเวลา บางทีก็หยุดกู่ตะโกนเรียก

“พลไว้อย หงวนไว้อย ลุงอยู่นี่ ไร่-ข้าหลงแล้ว กลับบ้านยังงัยกันล่ะ”

ชายกลางคนคนหนึ่งเดินสวนทางมา นายเซยเข้ากั้นหน้าเขา กล่าวถามด้วยเสียงลั่นเครือ

“นาย-นายจ๋า เห็นหลานผมไหมครับ”

ชายผู้นั้นทำหน้าตื่น ๆ

“หลานคุณลุงอายุกี่ขวบครับ”

“ในราว ๓๐ ขวบครับ ผมหลงทางกับเขา”

ผู้ถูกถามหัวเราะก๊าก รีบเดินไปจากลูงเซย คราวนี้ลูงเซยหมดกำลังใจแล้ว แลเห็นคนหลานตามไปหมด แกวทำปาก
แบะยื่นคล้ายกับจะร้องไห้ ทูตตัวนั่งเหยียดเท้าได้ต้นมะขาม ปนพุ่มพ้ออย่างหัวเสีย

“อ้ายพวกนี้มันแกล้งหนีเรา ฮี-เจ็บใจนัก ดีละวะ ประเดี๋ยวพ่อขึ้นรถสามล้อจ้างให้มันไปส่งบ้านก็ได้ อ้อ-รถยนต์
มันจอดอยู่ริมสนามทางโน้น เรารีบไปนั่งคอยมันบนรถยนต์ดีกว่า ผิดนักถ้าขับได้ขับไปเลย”

แล้วลูงเซยก็ลุกขึ้น วิ่งบ้างเดินบ้างลัดตัดสนามตรงไปทางด้านสนามผ่านพิภพ ๔ สหายพอจะเข้าใจว่า ลุงเซยจะ
ต้องไปรอที่รถ ดังนั้นจึงปล่อยแกตามเรื่อง เดินตามไปห่าง ๆ

สตูดิโอของพล พัทธการภรณ์จอดอยู่ริมถนนปะปนกับรถยนต์หลายคันซึ่งจอดอยู่เรียงราย เน้นขงคันหนึ่งรูปร่าง
คล้าย ๆ กับรถขอพล และสีเดียวกันเสียด้วย จอดห่างจากรถสตูดิโอ ๓-๔ คันรถเท่านั้น ภายในรถเนี่ยคันนี้ไม่มีคน ลุงเซยมั่น
ใจว่า เน้นขงคันนี้ต้องเป็นรถของพลแน่ ๆ จึงหมุนลูกบิดเปิดประตูออกพาดตัวขึ้นไปนั่งตอนหลังรถ ปิดประตูดังปัง ล้วง
กระเป๋าหยิบกล่องบุหรี่ปอกจากออกมามวนสูบ นั่งไขว่ห้างวางท่าให้สมกับที่แกเป็นลุงเจ้าของรถคันนี้

แนชแก๊งสี่องุ่นที่นายเซย์ซึนไปนั่ง เป็นรถของรัฐมนตรีคนหนึ่ง ซึ่งบุตรภรรยาของท่านเจ้าของรถพากันมาเที่ยวชมงานนี้ คนขับรถยนต์กินไอศกรีมอยู่ข้าง ๆ พอเหลียวมาเห็นนายเซย์ซึนเข้าเขาก็สอด้งโหยง รีบส่งถ้วยไอศกรีมและสตางค์ให้แจ็กเดินรี่เข้ามาที่รถแนชแก๊งทันที

เขาหยุดยืนมองดูชายชราอย่างหัวเสีย เข้าใจว่าเป็นคนบ้านนอกที่สติไม่ดี เพื่ออยากจะนั่งรถยนต์

“เฮ้ย-พั่งซึนไปนั่งทำไม ลงมา”

นายเซย์ซึนหันควับมาทางคนขับรถ ไม่ต้องสงสัยว่าแกจะเดือดดาลเพียงไร

“แกเฮี้ยกะใครวะ เดี่ยวเตะเอง่างาย ๆ นาหน้อยแน่ เห็นเป็นคนบ้านนอก กูนี่แหละเฮี้ยเป็นลุงของอาเสี้ยกิมหงวน มหาเศรษฐีแห่งประเทศสยาม”

มีคนหลายคนเข้ามามุงดูเหตุการณ์ คนขับรถโกรธหัวฟัดหัวเหวียง

“แกจะบ้าอะไรวะ เดี่ยวฉันทบอตำรวจจับนา”

ชายชราหัวเราะก๊าก ฟันควันบุหรืเข้าหน้าคนขับรถ

“จับเรื่องอะไรวะ โปลิตที่ไหนวะจะกล้าจับข้า”

คนขับรถชบกรามแน่น

“ลงมาสิ ประเดี้ยวเจ้านายเจ้าของรถมาเห็นเข้าจะว่ายังไง ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง เสือกขึ้นไปนั่ง”

ชายชรายิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“อย่าว่าแต่นั่งเฉย ๆ เลยวะ รถคันนี้ข้าจะกระเทียบให้มันพังก็ได้ ถูยน้ำลายรถให้มันเปรอะเล่นก็ได้วะ ไม่เชื่อแกดู”

แล้วลุงเซย์ซึนน้ำลายรดรถแนชแก๊ง

คนขับรถโมโหจนตัวสั่น

“มึง อ้ายแก เป็อนหมดแล้ว”

นายเซย์ซึนคิ้ว

“ก็เป็อนนะซี ประเดี้ยวคนรถมันมามันก็เซ็ดเอง”

คนขับรถตะโกนลั่น

“ฉันทันแหละ คนรถคันนี้ โธ่-จันใจว่าเป็นคนแก่นะ ม่ายพอเตะชกเลย ลงมา ยังจะรำไรอีก หน้าอย่างแกตายแล้ว เกิดอีกก็ไม่มีหวังได้นั่งรถเก่งอย่างนี้”

นายเซย์ซึนทำตาปริบ ๆ

“ข้าคิดว่า สติเฮ็งไม่ดีเสียแล้ว อ้ายหลานชาย มังงการอะไรของเฮ็งวะที่จะเป็นเจ้าก็เจ้าการห้ามไม่ให้ข้านั่งรถคันนี้ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นรถของหลานข้า”

คนขับรถยกมือเกาศีร์ชะ ในเวลาเดียวกันนี้ พล, นิกร, กิมหงวนและดิเรกกับเจ้าแห้วก็เข้ามาดูเหตุการณ์ซึ่งไม่ทราบว่าคุณมุงดูอะไรกัน แต่แล้วพอแลเห็นลุงเซย์ซึนเป็อนอยู่บนรถ และกำลังทะเลาะกับคนขับรถคันนั้น ๔ สหายสอด้งโหยง รู้ทันทีว่าลุงเซย์ซึนเข้าใจผิดคิดว่าแนชแก๊งเป็นรถของพล

“ว้า - - -” กิมหงวนคราง “ถ้าเรามาซึกว่านี่ ลุงเซย์คงจะเจ็บตัวเป็นแน่”

ดิเรกร้องตะโกนเรียก

“คุณลุง คุณลุงครับ”

ชายชราหันมามองดูหลานชายทั้ง ๔ แวดตาของแกแจ่มใสขึ้น

“ยังงักันไว้ว พวกเฮ็งทำไมถึงหนีข้า มาที่นี่ ซึนมาบนรถเถอะ อ้ายหมอนี่มันวุ่นวายใหญ่แล้ว”

นิกรหัวเราะลั่น

“ลงมาเถอะครับ คุณลุง นั่นไม่ใช่รถของเรา”

นายเซยส์สุดตัว

“ฮ่า”

๔ สหายหัวเราะลั่น คนขับรถก็พลอยหัวเราะด้วย เขาหันมาอธิบายให้นายพัชราภรณ์ทราบ

“ตาคูณคนนี่แกดูว่ารถของแกครับ ขึ้นไปนั่งวางข้ออยู่บนรถ ผมไล่ก็ไม่ลง มีหน้าซำยังถุยน้ำลายรดรดผมอีก”

พลลืมหัดตาโพล่ง กลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“ขอโทษเถอะพี่ชาย แกเป็นคนบ้านนอกเป็นลุงของพวกเรา แกเข้าใจผิดว่าเป็นรถของฉันเพราะมันคล้าย ๆ กัน”

พูดจบเขาก็พยักหน้ากับนายเซย “ลงมา คุณลุง”

คนที่มุ่งดูเหตุการณ์ต่างอดหัวเราะไม่ได้ นายเซยส์ทำหน้ากระแจะระวาดชอบกล เปิดประตูรถออกพาดำลงมาข้างล่าง ยกมือตบปากคนขับรถ

“อ้ายหลานชาย อย่าถือโทษลุงเลย ลุงเข้าใจผิดจริง ๆ”

คนขับรถโมโหจนซัน

“ก็ผมบอกคุณลุงแต่แรกแล้ว คุณลุงก็ยังดันทุรังเถียงผม”

ชายชราผีนย้ม หันมาทาง ๔ สหาย

“เพราะพวกเจ้าแกลังหนี่ลุง เลยทำให้ลุงยุ่งไปด้วย ไปไว้ย ไปไหนก็ไปกัน ขายหน้าจริงแะะ มันคอยห้าแแต่้มเสียเรื่อยเชียว รถเราจอดอยู่ไหนละ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วชี้มือไปทางขวามือ

“รับประทานโน้นครับ แน้ชกับสตุ๊ตรับประทานต่างกันเป็นกอง”

นายเซยส์หัวเราะ

“ข้าจะไปรู้ได้อย่างไรวะ เห็นสีมันเหมือนกัน ล้ามันเท่า ๆ กันก็คิดว่ารถของเจ้าพล”

กิมหงวนอมยิ้ม

“รถเขานับเป็นคันครับ ไม่ใช่เรื่องจะได้นับเป็นลำ ๆ”

“ว่า - อย่าค้อยจับผิดหน่อยเลยวะ อ้ายหมา พวกเจ้าก็รู้ดีแล้วว่าข้าเป็นคนบ้านนอกไก่อ้นา มันจะฉลาดเหมือนไก่อกรู้อย่างไรกัน”

การสนทนาสิ้นสุดเพียงเท่านี้ พลพาลุงและเพื่อนเกลอของเขาตรงไปที่รถสตุ๊ตเก็ง ต่างตกลงกันว่าจะไปเที่ยววัดพระศรีรัตนศาสดาราม และจะรีบกลับไปบ้านให้ทันเลี้ยงพระเพล ซึ่งทางบ้าน ‘พัชราภรณ์’ ได้นิมนพระสงฆ์ ๗ รูปมาฉันท์เพลที่บ้านวันนี้ เกี่ยวกับงานฉลองสันติภาพที่คณะ ๔ สหายได้จัดขึ้น

สตุ๊ตเก็งเคลื่อนออกจากที่ซำ ๆ แล่นไปตามถนนราชดำเนินใน ลุงเซยส์นั่งหน้าเหวอมองดูประชาชน และยวดยานพาหนะแล่นสับสนอลหม่าน แกมีท่าทางเหมือนกับจะเป็นลม แต่หัวใจตื่นเต้นสนุกสนานที่สุด

คืนวันนั้น

พอพลบค่ำ คณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ ก็ปรากฏตัวขึ้นที่บริเวณงานวัดเบญจมบพิตร ริมคลองเปรมประชากร

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๙ กับคุณหญิงวาดเดินนำหน้า ถัดมานายเซยส์กับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ หมู่ ๔ นางเดินคลอกกันเป็นคู่ ๆ เจ้าแห้วอยู่ล้าหลังหัวกระตักน้ำแข็งและกระเป๋ามากของคณหญิงวาด นันทา, นวลลอบ, ประไพและประภาแต่งการ

เหมือนกันทั้ง ๔ คน เลือกระโปร่งชุดสีม่วงแก่ มือถือกระเป๋าหนังจระเข้เหมือนกันอีก แต่ละคนมีเครื่องเพชรแวววาว ผ่านไปทางไหนใคร ๆ ก็อดมองไม่ได้ นवलลอสวยพริ้ง นัยน์ตาทาวนฉ่ำ พวกหนุ่ม ๆ ปากอู้อยู่ไม่สุขหลายคน หูดหิดจะถูกเสี่ยหงวนเตะตึ้งหลายคน

ลุงเซยมีกิริยาตื่น ๆ ตามเคย และอดชักอดถามไม่ได้ เสียงที่แกพูดเอ็ดตะโรลั่น เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เป็นผู้บอกความจริงให้ทราบ ว่า แกมีเสรีภาพในการพูด จะพูดดั่งอย่างไรก็ไม่ผิดกฎหมาย ดั่งนั้นลุงเซยจึงพูดคุยอย่างสนุกสนาน

๒ ฟากถนนเป็นร้านจำหน่ายชายของเบ็ดเตล็ดและร้านอาหารเครื่องดีมี มีร้านการพระนันทประภท ๒ ไม่กี่ร้าน เช่น โยนห่วงปาเป้า ความจริงงานวัดเบญจมบพิตรได้เริ่มวันที่ ๑๓ ถึง ๑๗ มกราคม แต่เนื่องจากวันที่ ๑๘ ถึง ๒๐ เป็นวันงานฉลองสันติภาพ ทางวัดจึงต้องงานออกไปอีก ๓ วัน ผู้คนไม่ผู้จะอุ้นหนาฝาคั่งเท่าไรนักเพราะมีสถานที่ที่เยี่ยมมากแห่ง

เสียงแตรวงและกลองดั่งปี่ขึง ๆ อยู่ข้างหน้า นั่นคือสถานที่แสดงระบำแห่งหนึ่ง เจ้าของให้ชื่อวาระบำจำป๊ะ

คณะพรรค ๔ สหายหยุดยืนมองดู หญิงสาวคนหนึ่งกำลังเต้นระบำยกแข้งยกขาอยู่ข้างวงแตร ลุงเซยอ่านดูป้ายแล้วหัวเราะก๊าก

“อะไรกันไว้ย ระบำจำป๊ะ”

กิมหงวนเอื้อมือมือเกาะแขนลุงเซย

“เข้าไปดูไหมครับ คุณลุง ดูข้างในจำป๊ะกว่านี้มากนัก”

นายเซยรู้สึกสงสัย

“เอ็งอธิบายให้ลุงฟังหน่อยเถอะวะ ทำไมเขาถึงเรียกว่าระบำจำป๊ะ”

อาเสี่ยหัวเราะ

“คำว่า จำป๊ะ เป็นศัพท์สะแลงครับคุณลุง เห็นจะมาจากจำป๋า แลเห็นระบำอย่างนี้แล้วคุณลุงรู้สึกยังไงบ้าง”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เสี่ยวได้บ้างไหมครับ”

ชายชราสั้นสี่ริษะ

“เปล่าไว้ย แต่น้ำลายมันจะหก มันยังงៃชอบกล จะว่าจ๊กกะจี้หัวใจก็ไม่เชิง” พูดพลางมองดูนางระบำซึ่งเดินยึกแยก ยกแข้งยกขาอย่างส่งเดช “ป๊ะ อีต่อนี้เข้าที่ไว้ย ฮะ-ฮะ ขาอ่อนขาวจ๊วะเขียววิ ดูไว้ย อ้ายหมา ลุงออกสตางค์เองไ

คุณหญิงวาดยืนปลงอนิจจอยู่ย่นแล้ว อตรนทนไม่ได้ก็พูดขึ้น

“อย่าดูเลยค๊ะ พี่เซย จำป๊ะ จำป๊ะอะไรก็ไม่รู้ มันเหมาะสำหรับเด็กหนุ่ม ๆ หรือก เข้าไปเที่ยวในวัดดีกว่าค๊ะ จะได้นมัสการหลวงพ่ชินราช”

นายเซยยิ้มแห้ง ๆ มองดูระบำอย่างเสียดาย คณะพรรค ๔ สหายออกเดินกันต่อไป ชายชรากระซิบกระซาบกับเสี่ยหงวน

“อ้ายหมา ลุงติดใจจำป๊ะจิงไว้ย ฟรุ้งนี้ฟ้าลุงย่องมาดูกัน ๒ คนเอาไหม”

เสี่ยหงวนพูดขึ้นดั่ง ๆ

“ปู้ไ้ คุณลุงนี้ทำเป็นเด็กหนุ่มไปได้ อยากดูกลับไปบ้านผมจะเดินให้ดู”

นายเซยทบทหลังกิมหงวนดั่งตุ๊บ

“เอ็ดไปได้ ข้าอายุเขาไม่ใช่โรอะ”

กิมหงวนหัวเราะลั่น ชลอผีทำให้ซ้าลงร่วมกลุ่มกับเพื่อนเกลอทั้ง ๓ ปล่อยให้ท่านผู้ใหญ่ – ลุงเซยกับเจ้าแห้วล่องหน้าไปก่อน นายเซยคิดว่ามือเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กุ่มแน่น กัลลจะพลัดกันกลับบ้านไม่ถูก

นิกรหยุดชักมือแลเห็นหาบเจ๊กชายมะม่วงน้ำปลาหวาน เขาหันมาพูดกับดิเรก

“ล่อข้ายนี้กันดีไหม หมอ”

นายแพทย์หนุ่มมองตามสายตาเขาแล้วสั่นศีรษะ

“โน - อหิวาต์กำลังระบาด อย่ากินเลย”

“เถอะน่า คนอย่างเราไม่เป็นอหิวาต์หรอกวะ” พุดจบก็ปรีเข้ามายืนข้างหาบ มองดูอาเฮียซึ่งกำลังง่วนอยู่กับการหันหัวหอม “ขายยังงัยเฮีย”

พ่อค้ามะม่วงยิ้มหวานจ้อย

“ขึ้นละ ๕๐ ครับ”

“จั้นเอะ หันมา ๑๐ ขึ้น มาไว้ยพวกเรา ยืนใจกันที่นี้แหละ ไม่ต้องอายใคร ปากท้องของเรา”

พลหัวเราะ

“แกนี่มันตะกละสิ้นดีเชียว กินจนไม่รู้จักกาะเทศะ”

นิกรค้อนควับ

“เออ แก่กินก็ตามใจ” แล้วเขาก็ยิ้มกับกิมหงวน “เอาไหมละ”

อาเฮียนิ่งนึก น้ำลายไหลสอ สักครู่ก็พูดเสียงอ้อย

“เขาก็เอะวะ”

แจ็กหันมะม่วงเป็นชิ้นเล็ก ๆ ใส่จานยกมาวางข้างหน้า มีไม้เล็ก ๆ สำหรับจิ้ม โฉน้าปลาหวานวางอยู่กลางหาบ นิกรลงมือเป็นคนแรก กิมหงวนเป็นผู้ตาม ๒ เกลอสูดปากซัดซัด ทำให้พลกับดิเรกนึกเปรี้ยวปาก กลืนน้ำลายตาม ๆ กัน

แล้วพลก็แทรกเข้ามายืนกลาง

“กินบ้างไว้ย ถ้ามันเข้าที่เหมือนกัน”

นิกรหัวเราะ

“อวดเป็นผู้ดีแปดสาแหรก ในที่สุดแกก็ต้องกิน เฮีย-หันมาอีก ๑๐ ขึ้น มะม่วงของลื้อวิเศษจริง ให้ตื่นตาย เอากุ้งแห้งใส่โหลน้ำปลาอีกหน่อยซี”

“ครับ-ได้ครับ” เขาพูดไทยอย่างชัดเจน

พล, นิกร, กิมหงวน กินมะม่วงน้ำปลาหวานกันอย่างเอร็ดอร่อย ดร. ดิเรกยืนน้ำลายไหลอยู่นานแล้ว อดรันทนไม่ได้ก็เข้ามาเ็นระหว่างเพื่อนเกลอของเขา

“ลองดูหน่อย ฮี - ฮี ฝรั่งเปรี้ยวปากเต็มทน”

๓ เกลอหัวเราะลั่น นิกรสรรพยกนายแพทย์หนุ่ม

“อย่างนี้เมืองนอกมีไหม ดิเรก”

นายถนงฤทธิ์สั่นศีรษะ

“ไม่มีหรอก แต่ที่อินเดียมีมาก มหาราชาทูกองค์แอบเสวยมะม่วงสุกเหมือนอย่างคนไทยเรา กันจำได้ว่า ครั้งหนึ่ง

--“

กิมหงวนพูดชัดขึ้น

“พอ-พอแล้ว กินเถอะอย่างเล่าเลย”

การกินมะม่วงน้ำปลาหวานเป็นไปอย่างนำดู ใครต่อใครพากันเข้ามาหอมล่อมมองดู ๔ สหายกินมะม่วง พวกผู้หญิงที่เดินผ่านไปมาหัวเราะกันคิกคัก ดิเรกแลเห็นผู้คนหอมล่อมก็สอ้งโหยงโยนไม้จิ้มมะม่วงทันที กะชิบบอกให้พลรู้ ๒ สหายต่างพากันเดินไปจากหาบมะม่วงด้วยความกระดากอาย

นิกรร้องตะโกนเรียก

“เฮ้ย-ไปไหนล่ะพล”

กิมหงวนจึ้ยปาก

“ช่างมันเถอะน่า การกินไม่เห็นจะน่าอายใคร”

นายการุณวงศ์พยักหน้า

“จริง-แกพูดถูก” พูดจบก็หันหน้ามาพูดกับคนดู “เชิญซีครับ ยืนมองผมทำไมกัน น้ำลายไหลเปล่า ๆ เรามาเที่ยวงานเราก็ต้องกิน”

คราวนี้ ผู้ที่มุ่งดูเขาต่างกระจัดกระจายกันออกไป คงเหลือแต่นิกรกับอาเสียใจกันเพลิน แต่แล้วเพียงครู่เดียวก็เซ็ดฟันไปตามกัน

“ไม่ไหวโว้ย ฝรั่งเซ็ดฟันแล้ว” ดิเรกพูดยิ้ม ๆ

“เอาให้หมดจางน่า” นิกรดู “กันก็ไม่ไหวเหมือนกัน เสียตายมะม่วง ช่วยกินหน่อยเถอะ”

ดิเรกสั่นศีรษะ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมาเปิดออก หยิบธนบัตรราคา ๑๐ บาทหนึ่งฉบับส่งให้เจ็ก เมื่อได้รับเงินทองแล้ว ๒ สหายก็พากันเดินติดตามหาคณะพรรคของเขา

ขณะนี้ ท่านเจ้าคุณทั้งสองพร้อมด้วยคุณหญิงวาด ลุงเซย นวลลออ นันทา ประภาและประไพกับเจ้าแห้ว กำลังเพลิดเพลินอยู่ที่ร้านโยนห่วงร้านหนึ่ง นันทาซื้อห่วง ๕ บาทแจกจ่ายให้เพื่อน ๆ ช่วยกันโยน ท่านผู้ใหญ่ยืนอมยิ้มอยู่ข้าง ๆ

ชายหนุ่มท่าทางภูมิฐานแต่งกายแบบสากลคนหนึ่ง ได้เสนอตัวเองกับนวลลออทำหน้าที่เป็นครูสอน อธิบายให้หล่อนรู้จักวิธีโยนห่วง เจ้าหนุ่มผู้นี้เข้าใจผิดถนัดคิดว่านวลลออเป็นสาว

พลพาเพื่อนทั้ง ๓ เข้ามายืนดูในระยะใกล้ซัด เจ้าหนุ่มรูปหล่อกำลังจับนวลลออ

“ที่นี่ ได้ชั้นเงินแน่เชียวครับ คุณ โยนซีครับ”

นวลลออยิ้มให้เขา โยนพลูบไปที่ชั้นเงิน ห่วงหวายคล้องชั้นเงินลงไป แต่ติดแป้นไม้ที่รองรับชั้น

“ฮุย-อีกนิดเดียวเท่านั้นแหละค่ะ”

ท่านอาจารย์เรียกคนชายห้วงมาซื้อห่วงอีก ๕ บาท แจกจ่ายให้นันทา, นวลลออ, ประภาและประไพ กิมหงวนหมั่นไส้เต็มทนก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย จะขึ้นต้นนิ้วโว้ย พรรคพวก”

เจ้าหนุ่มหันมาทำตาเขียวกับกิมหงวน แล้วแสดงท่าพระเอก

“คุณว่าใคร”

อาเสียหัวเราะ

“ว่าคุณนั่นแหละ”

“ทำไม? เพราะอะไร และเหตุผลกลใด คุณจึงว่าผม”

กิมหงวนขมวดคิ้วนูนหน้า ยกมือขวาแปะหน้าผากตัวเอง จึ้ยปากลั่น

“ตาย ตาย มาเจอเอานักประพันธ์เข้าให้แล้ว โอย-ออกแตก คุณอยากทราบเหตุผลหรือว่า ทำไมผมถึงว่าคุณ”

“ถูกแล้ว คุณจะกระเช้าผมเอาประโยชน์ดังฤา คุณควรจะสังวรถึงความเป็นสุภาพบุรุษบ้าง”

“ฮุย-หมั่นไส้” กิมหงวนร้องเสียงแหลม “คุณรู้ไหม คุณกำลังเต้าะเมียผม นี้ – คนนี้เสียยอดที่รักของผม ผมยืนดูคุณจับเมียผมนานแล้ว”

เจ้าหนุ่มรูปงามใบหน้าถอดสี มีท่าทางเหมือนกับจะเป็นลม

“เมียคุณ”

“เออ”

นายคนนั้นรีบพรวดพราดออกไปจากร้านโยนห่วงทันที คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะลั่น กิมหงวนเข้ามายืนเคียงคู่นवलลออ

“มา-ขอห่วงให้เสียโยนบ้าง”

นवलลออแกล้งกระเช้าเขา

“ไม่ได้หรอกค่ะ ห่วงนี้คุณคนนั้นแกซื้อให้นवल นवलจะต้องโยนให้หมด”

กิมหงวนสอด้ง

“อ้าว ประเดี๋ยวฉิบหายหรือ เสือมันนอนอยู่ดี ๆ เขาไม่กะทุ้งกันเสีย ประเดี๋ยวเถอะร้านโยนห่วงโยนห่วงพังราบไปเลย”

นันทาหัวเราะคิก

“อาเสี่ยหิงส์เป็นเหมือนกันหรือคะ”

เสี่ยหงวนพูดเสียด

“ไม่ใช่หิงส์ แต่มันหวง ผมน่าจะอยากให้ผู้ชายทุกคนในโลกนี้ตายให้หมด เหลือแต่ผมคนเดียวเท่านั้น จะได้ไม่มีใครมองหรือเต้าะเมียผม”

ลุงเซยเคี่ยมมือเขี่ยแขนอาเสี่ย

“ยังไป ๆ ขอให้ลุงมีชีวิตอยู่ด้วยสักคนเถอะวะ ฮะ ฮะ อ้ายหามาที่มันหวงเมียเหลือเกิน ยิ่งกว่าหมาหวงก้างอีก”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ แล้วหัวเราะ

“คุณลุงพยายามเปลี่ยนสัญชาติผมจริง ๆ เซียว อย่าเรียกผมอ้ายหมาหน่อยเลยครับ มันฟังทะแม่ง ๆ ยังไปชอบกล” แล้วเขาก็หันมาทางคนขายห่วงซึ่งเป็นผู้หญิงสาวและสวย พอสพตากับหล่อน อาเสี่ยก็ตลิ่งในความงาม “ง่า-ผมซื้อห่วงบ้างได้ไหมครับ”

หล่อนยิ้มหวานจ้อย

“ได้ซีคะ”

“อ้อ-ขอบคุณครับ ขอโทษ คุณคงไม่รังเกียจที่จะบอกนามของคุณให้ผมทราบ”

ก่อนที่หล่อนจะตอบ มีเสียงหัว ๆ ของใครคนหนึ่งพูดมาจากหลังร้าน

“ตันจ้วนะไวย”

กิมหงวนสอด้งเฮือก มองดูชายหนุ่มรูปร่างล่ำสันคนหนึ่งซึ่งยืนเก็บห่วงอยู่หลังร้าน เขารู้ทันทีว่า แม่คนขายห่วงเป็นเมียชายคนนั้น อาเสี่ยตะโกนขึ้นเปรย ๆ

“ขอโทษที่ ไม่รู้” แล้วก็พูดกับแม่คนขายห่วง “ซื้อห่วงสัก ๕ บาทเถอะครับ”

หล่อนอมยิ้ม นับห่วงให้กิมหงวน ๕๐ ห่วง และรับเงินจากเขามาถือไว้ กิมหงวนแจกจ่ายห่วงให้เพื่อน ๆ ๔ สหายต่างช่วยกันโยน ทุก ๆ คนต้องการแม่โขงทั้ง ๆ ที่เมียบอกให้โยนขันเงิน

เพียงครู่เดียวห่วงก็หมด แม่โขงก็ไม่ได้ คลั่งขวิดแม่โขงลงไปแต่ติดแป้นทุกที การโยนห่วงเป็นการพนันที่เจ้ามือเอาเปรียบลูกค้าอย่างที่สุด ห่วงที่โยนจะลงแป้นไม่ได้หรือไม่นั้น พวกเจ้าของร้านเท่านั้นที่รู้ดี

พลซื้อห่วงอีก ๑๐ บาท คราวนี้แจกห่วงให้พวกแม่งามทั้ง ๔ ด้วย ต่างโยนกันเป็นจ่าระห่วน ไม่ปรากฏว่าได้ของอะไร นิกรช่อนห่วงไว้ได้กำหนึ่ง เลี้ยงออกไปจากร้าน ปล่อยให้เพื่อนเล่นโยนห่วงกันอย่างเพลิดเพลิน

อีกสักครู่หนึ่งในราว ๑๐ นาที นายการณวงศก็เข้ามาร่วมกลุ่มกับเพื่อนของเขา เขาได้ขายห่วงที่ช่อนเขาไปให้กว้างกว่าเก่า มีอยู่ด้วยกัน ๕ ห่วง

“หลีกหน่อยไวยพล กันจะเอาขันเงินไปนั้นให้เมียกันไปใช้ในห้องส้วม”

พลหัวเราะ

“อย่าโยนเลยวะ กร สงห้วงมาให้กันดีกว่า”

“หน้อยแน่ ถ้ากันโยนเข้าว่าไง”

“กันให้แกเตะ ๑ ที”

นิกรหัวเราะลั่น

“หวานละ กันได้เตะฟรีแน่ ๆ แกคอยดู ถ้าไม่เข้ากันให้แกเตะทีหนึ่งเหมือนกัน” พุดจบนิกรก็ขยับมือที่ถือห้วง กะดูให้เหมาะ นายการุณวงศ์มีความชำนาญและสามารถในการโยนห้วงมาก ถ้าร้านโยนห้วงร้านไหนไม่เล่นโกงลูกค้าคือทำห้วงโตกว่าเป็นเล็กน้อย นิกรก็สามารถที่จะโยนห้วงเข้าแป้นได้แทบทุกครั้ง แต่ร้านนี้นิกรรู้ว่า เทวดาก็โยนไม่เข้า เพราะห้วงเล็กกว่าแป้น ดังนั้นเขาจึงต้องโกง คือเลี้ยงไปขยายห้วงให้กว้างกว่าเดิม

ห้วงลอยละลือวกรอบชั้นเงินและสวมแป้นพอดี คณะพรรค ๔ สหายตบมือหัวเราะชอบใจไปตามกัน ประโยกมือเขย่าแขนสามี

“เก่งมากกร ให้ไพนะคะ”

นิกรพยักหน้า ยกเท้าเหวี่ยงลูกแปเตะกันพลดั่งพลัก

“เห็นหรือยัง ชั้นเงินเป็นของกันแล้ว”

นายพัชราภรณ์ยิ้มแหย ๆ

“เก่งไว้ย นับถือเลย”

พวกเจ้าของร้านมองดูนิกรเป็นตาเดียว ชายหนุ่มรูปร่างล่ำสันซึ่งเป็นเจ้าของร้านแปลกใจยิ่งนัก ทำไมห้วงถึงลงแป้นได้ ทั้ง ๆ ที่เขาสั่งทำห้วงให้คับกว่าแป้น และทดลองดูแล้วทุก ๆ ห้วง เขานึกในใจว่านิกรคงจะทำห้วงเอามาจากบ้าน แล้วเขาก็ยกไม้เกี่ยวห้วงขึ้นมาพิจารณาดู

เจ้าของร้านเดินเข้ามาหานายการุณวงศ์

“ขอโทษ คุณเอาห้วงอันนี้มาจากไหนไ

นิกรลืมหูลืมตาโพล่ง

“เอามาจากไหน ผมก็ซื้อจากคุณนะซี”

“ไม่จริงกรรมังคุณ”

“อ้าว” นายเซยร้องขึ้นดัง ๆ “หลานชายของฉันโยนได้ชั้นเงินแล้ว แกจะไม่ให้ยั้งนั้นเรอะ เป็นยังไงเป็นกันซีวะ” พุดจบลุงเซยก็มุดไม้กั้นเข้าไปในร้าน เดินบุกเข้าไปยึดชั้นเงินที่นิกรโยนได้

“อย่าเอาไปนะครับคุณลุง ยังเป็นปัญหาอยู่”

นายเซยส่งเสียงลั่น

“จะเป็นปัญหาหรืออย่างไรฉันไม่ทราบ ฉันรู้แค่เพียงว่า ห้วงที่หลานฉันโยนไปมันครบแป้น ของบนแป้นก็ต้องเป็นของหลานฉัน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พุดขึ้นบ้าง

“เรามันเกะกะไม่เข้าเรื่อง ตั้งร้อยตั้งพันห้วงกว่าจะโยนเข้าสักที ไม่น่าจะเป็นปากเสียงเลย ของนิดหน่อยเท่านั้น”

เจ้าของร้านเถียงคอบเป็นเอ็น

“ก็ห้วงนี้มันไม่ใช่ห้วงของผมนี่ครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๕ เอ็ดตะโรลั่น

“พุดส่งเดชยังงี้ใช้ได้รี แล้วกัน ไม่ใช่ห้วงของแก เจ้าหลานชายฉันจะไปเนรมิตเอามาจากไหนกัน”

“ยังไงก็ไม่ทราบ อาจจะทำมาจากบ้านก็ได้”

เจ้าแห้ววางกระดิกน้ำกับกระเป๋ามากลงบนพื้น เดินเข้ามาผลัดอกเจ้าของร้านโยนห่วง

“รับประทาน คุณพุดดูหมิ่นนายของผมอย่างนี้ ชกกับผมดีกว่า”

คุณหญิงวาดกระซอกแซกแซกเจ้าแห้ว

“แกจะบ้าหรือเจ้าแห้ว พุดกะเขาดี ๆ ซี้”

พลยกมือให้พรรคพวกของเขาสงบปากเสียง แล้วพุดกับเจ้าของร้านอย่างเป็นทางการ

“คุณเข้าใจว่า ห่วงที่เพื่อนผมโยนลงแบ่นเป็นห่วงที่เพื่อนผมเตรียมมาเพื่อโกงคุณใช่ไหม”

เจ้าของร้านแสร้งยิ้ม

“อาจจะเป็นอย่างนั้น”

พลหัวเราะอย่างใจเย็น

“คุณกำลังดูถูกพวกเรา คุณมีหลักฐานอะไรที่พุดอย่างนี้ คุณเห็นหรือ”

“เปล่า ผมไม่เห็น แต่ขนาดห่วงของผมไม่กว้างอย่างนี้”

นายพัชราภรณ์นิ่งอึ้งไปสักครู่

“คุณต้องให้ความยุติธรรมต่อลูกค้าบ้าง วันหนึ่งจะมีคนโยนลงแบ่นสักกี่ราย ไม่น่าจะมีปากเสียงเลย” พุดจับกัหันมาทางคณะพรรคของเขา “ใครมีห่วงเหลือโยนต่อไป”

๔ หมุ่ม ๔ นางต่างลงมือโยนห่วงต่อไปอีก พวกคนดูต่างคิดว่าเจ้าของร้าน เอาใจช่วยคณะพรรค ๔ สหาย เจ้าของร้านยื่นคอดอก นึกเสียตายขันเงิน ครั่งจะอะอะมากไปก็กลัวจะไม่มีใครเข้าร้าน

นิกรขยับห่วงหมายกลองบงหรือและที่เขียนบงหรือเงิน ตั้งเด่นอยู่กลางของวางวัลอื่น ๆ เก็งแล้วเก็งอีกแล้วโยนพลุบเหมือนกับผีจับยัด ห่วงครอบแบ่นพอดี ลุงเซยกระโดดตัวลอย

“ไฮโย หวานอีกแล้ว อ้ายหลานชาย” แล้วแกก็มุดไม้กั้นวิ่งเข้าไปยึดกลองบงหรือและที่เขียนบงหรือ

เจ้าของร้านเดินรีเข้ามาหานิกร ใบหน้าของเขาถมึงทึง

“คุณโกงผมแน่ ๆ คุณต้องเอาห่วงมาจากบ้าน”

นิกรชักฉิว

“ปู่ไร่ ประเดี๋ยวผมก็จะกระแทกหน้าคุณให้เท่านี้แหละ คนอย่างผมนะจะโกงคุณ”

เจ้าของร้านมองดูห่วงในมือนิกร ซึ่งเหลืออยู่อีก ๓ ห่วง

“โปรดส่งห่วงทั้งหมดมาให้ผมดูหน่อย”

นิกรยกมือไหว้หลังทันที

“ไม่จำเป็น หลีกไปผมจะโยนอีก”

เจ้าของร้านหันมาทางลูกน้องของเขาคนหนึ่ง

“เฮ้ย ออกไปตามตำรวจมา ๑ คน”

นายการุณวงศ์หัวเราะลั่น

“อย่าว่าแต่ ๑ คนเลยคุณ ให้ไปตามมาทั้งโรงพักผมก็ไม่กลัว ดีซี ตำรวจจะได้เป็นพะยานดูผมโยนห่วงเอาของ ๆ คุณ”

เด็กรุ่นหนุ่มพาตัวออกไปจากร้าน เพื่อไปตามเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าของร้านยื่นขวางไม่ยอมให้นิกรโยนต่อไป นิกรทั้งฉิวและทั้งขัน นายเซยตะโกนลั่น ทำให้ประชาชนเข้ามามุงดูจนแน่นหน้าร้าน

“โยนไว้ย กร เป็นอะไรเป็นกัน”

“ยังโยนไม่ได้ พวกคุณเล่นโกงผม”

นายเซยแกล้งเค้นหัวเราะออกมา

“พวกข้าณะระอะโกง ซะ ซ้ำ คุณถูกนัก อ้ายน้องชาย ออกมานอกร้านซีวะ ลองพึดกะอ้ายแกดูสักตั้งเอาไหมละ”

ทันใดนั้น เด็กหนุ่มพวกเจ้าของร้านได้นำผู้พิทักษ์สันติราษฎร์คนหนึ่งเข้ามา เขาอยู่ในเครื่องแบบร้อยตำรวจตรี เป็นเด็กหนุ่มที่มีอายุเพียง ๒๓ ปีเป็นอย่างมาก

เจ้าของร้านรีบยกมือไหว้นายตำรวจ และกล่าวโทษนิกรทันที

“ได้โปรดเถอะครับ คุณคนนี่เล่นโกงผม ทำห้วงมาจากบ้าน โยนลงแป้นได้สบาย เอาขันเงินและกล่องบุหรี่เงินของผมไป”

นายตำรวจหันมามองดูลุงเซย แล้วยกมือจับแขน

“ทำไมเล่นยังงี้ละครับ คุณลุง”

นายเซยลื้มตาโพล่ง

“ไม่ใช่ผม หลานผมครับ คนนี้”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ เดินเข้ามาขวางกลาง แนะนำตัวให้นายตำรวจรู้จัก

“ผมจะอธิบายความจริงให้คุณทราบ ผมคือ พลโท พระยาปัจฉิมพินาศ ได้พาพวกลูก ๆ หลาน ๆ มาเที่ยวงานพวกเด็ก ๆ เขาเล่นโยนห้วงกัน เจ้าลูกเซยของผมบังเอิญมือแม่นโยนลงแป้น ๒ ครั้ง เจ้าของร้านเกิดตุงตึกไม่ยอมให้ของหว่าทำห้วงเตรียมมาจากบ้าน”

นายตำรวจหมดความเชื่อถือเจ้าของร้านทันที เขาหันมาทางเจ้าของร้าน

“คุณเห็นหรือว่า ท่านผู้นี้ทำห้วงมาจากบ้าน”

เจ้าของร้านหน้าจ๋อย

“ผมไม่ได้สังเกตุนี้ครับ”

นายเซยพูดสอดขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น แกก็ดูถูกพวกฉันนะซี”

นายตำรวจดูลุงเซย

“คุณลุงไม่ต้องพูด ผมพูดกับเขาเอง” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าของร้าน “คุณรู้ได้อย่างไรว่า ห่วงที่โยนลงแป้น ไม่ใช่ห่วงของคุณ”

เจ้าของร้านอึ้ง จะบอกความจริงว่าห่วงที่เขาขายลงแป้นไม่ได้ก็เกรงว่าจะถูกจับฐานหลอกลวงประชาชน

“ง่า-ห้วงมันโตเกินขนาดครับ”

นิกรได้ทีก็พูดขึ้น

“ห่วงของคุณทุก ๆ ห่วงสวมแป้นได้ไหม”

“ได้ซีครับ”

นิกรมุดเข้าไปในร้าน แย่งห่วงในมือเจ้าของร้านห่วงหนึ่ง สวมลงบนแป้นวางของรางวัลตอนแถวหน้า แต่ห่วงมีขนาดเล็กกว่าแป้นเพียงเล็กน้อย จึงสวมแป้นไม่ได้ นายการุณวงศ์พูดกับประชาชนที่มาดู

“เห็นหรือยังครับ กาลปะนั้นโยนห้วง เจ้าของร้านโกงเราด้วยวิธีนี้ ห่วงของเขาเล็กกว่าแป้นทั้งนั้น ผมให้โยน ๓ วัน ๓ คืนก็ไม่ลง แต่เจ้าของร้านจะต้องทำห่วงพิเศษไว้ ๒-๓ ห่วงเป็นห่วงที่โตกว่าแป้น เพื่อสวมแป้นล่อใจคนดู หรือเมื่อคนเล่นต้องการพิสูจน์ความจริง นี่แหละครับ บังเอิญผมซื้อได้ห่วงพิเศษ เจ้าของร้านก็หาว่าผมทำมาจากบ้าน หว่าผมโกงพวกท่านตรงดูเถอะครับว่า ใครโกงใครแน่”

ประชาชนที่มุงดูอยู่ ทุก ๆ คนต่างเข้าข้างนายการณวงศ์

“โงง - โงงโวย เจ้าของร้านเล่นสกปรก ท่านนายตำรวจครับ จับมันไป”

นายตำรวจมุดไม้กั้นเข้าไปในร้าน เจ้าของร้านหน้าซีดเผือด

“เพื่อความยุติธรรม คุณเอาห้วงคล้องแบ็นทุกแบ็นเดี๋ยวนี้ ถ้าปรากฏว่าห้วงเล็กกว่าแบ็น ผมก็ต้องจับคุณในฐานะที่คุณหลอกลวงประชาชน”

นิกรมุดเข้าไปในร้านบ้าง เป็นเจ้าก็เจ้าการแย่งห้วงจากคนชายมาถือไว้ แล้วสวมแบ็นทีละอัน คราวนี้ก็ปรากฏแน่ชัดว่า ห้วงหวายทุกห้วงเล็กกว่าแบ็น คนดูตะโกนตำหนิเจ้าของร้านด้วยความเคียดแค้น

เจ้าแห้วแลเห็นการโงงอย่างน่าบัดสีของร้านก็เดือดดาลเต็มทน เขาเองแอบมาเล่นตอนกลางวันทุกวัน เสียไป ๑๐๐ กว่า เจ้าแห้วต้องการให้เจ้าของร้านล้มจม ก็ร้องตะโกนขึ้น

“โงงอย่างหน้าด้าน โงงคนเล่นทุกคน เอา-พังร้านมันเลยพวกเรา ใครอยากได้อะไรหยิบเอาไป”

สิ้นเสียงเจ้าแห้ว คนดูก็เฮโลเข้าไปในร้านรวมทั้งคนะพรรค ๔ สหายด้วย ใครอยากได้อะไรก็หยิบเอาไป เจ้าคุณปัจฉิมก็ตะครุบแม่โขงขึ้นมาถือไว้ ๒ ขวด เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ มองซ้ายมองขวาหยิบเนวักได้ ๑ กระป๋อง ชันเงิน ๑ ใบ นันทา, นวลลออ, ประภา ประไพถือโอกาสหยิบเครื่องเงินและน้ำหอม นิกรมคนเดียวได้ของมากที่สุด คุณหญิงวาดได้ขนมปัง ๑ หีบ

ความโกลาหลอลหม่านเกิดขึ้นทั่วร้านโยนห้วง เจ้าพนักงานในเครื่องแบบหลายคนเข้ามาจับเหตุ แต่สายเกินไป ชาวของในร้านหมดเกลี้ยง แม้กระทั่งแบ็นไม้รื้อห้วง

คนะพรรค ๔ สหายเบียดเสียดฝูงชนออกมารวมกลุ่มกันที่ถนนหน้าร้าน ต่างคนต่างหัวเราะคิกคัก นายเซยริบบอกพรรคพวกของแก

“ไปโวย พวกเรา อยาอยู่ชักร้าเลย ประเดี๋ยวตำรวจจะมาเล่นงานเราเข้า”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ เห็นฟ้องด้วย

“ไปเที่ยวในวัดดีกว่า พี่เซย”

ครั้นแล้ว คนะ ๔ สหายก็เคลื่อนขบวนพายหน้าเข้าประตูด้านข้างของวัดเบญจมบพิตร ท่านผู้ใหญ่เดินนำหน้าแม่งามทั้ง ๔ ตามหลัง มี พล, นิกร, กิมหงวน และดิเรกเป็นองครักษ์ กาลเที่ยวเป็นไปด้วยความสนุกสนาน

โบสถ์วัดเบญจมบพิตรงามตายนัก ไฟฉาย ๒ ดวงส่องต้ององค์พระประธานในโบสถ์คือพระพุทธชินราช พุทธศาสนิกชนทั้งหลายต่างเข้าไปในโบสถ์นมัสการท่าน

หลังจากคนะพรรค ๔ สหายได้นมัสการพระพุทธชินราชแล้ว ก็พากันเที่ยวรอบบริเวณงานภายใน แต่ร้านรวงบางแห่งได้เลิกไปหลายร้าน งานวัดเบญจมถึงกร่อยไปบ้าง

๒๐ มกราคม

รุ่งอรุณของวันใหม่ เสียงประทัดดังสนั่นหวั่นไหวทั่วพระนครหลวง พี่น้องชาวจีนของเราซึ่งมีตั้งตารอใช้เหลือเพื่อ ได้ซื้อประทัดขนาดต่าง ๆ มาจุดกันอย่างสนุกสนาน ด้วยความหมายต่าง ๆ กัน บางคนจุดเพื่อต้อนรับสันติภาพ บางคนจุดเพื่อแสดงความดีใจในสัญญาพันธมิตรไทยกับจีนได้กระทำกันเรียบร้อย บางคนจุดเพื่อโล่งอกปีศาจที่ทำให้พี่น้องไทยจีนบางคนเคยมีเหตุระหองระแหงกัน บางคนไม่มีความหมายอะไร คล้ายกับจุดเล่นโก้ ๆ บางคนบอกว่า เห็นเขาจุดกันก็จุดบ้าง

เสียงประทัดเจี๊ยบมาหลายปีแล้ว ฟังได้ยินใน ๒-๓ วันนี้ คนไทยเห็นจีนจุดประทัดก็เลยพลอยผสมโรงจุดเล่นบ้าง แต่อยู่ข้างจะเอาเปรียบจีนสักหน่อย คือไม่ได้ซื้อจุด เทียบกับประทัดด้าน ๆ ที่จีนจุดทิ้งไว้มาจุดอีก แล้วโยนใส่รถสามล้อที่มีผู้หญิงนั่ง เป็นที่สนุกสนานยิ่งนัก ปู ยา ตา ทวด นอนสอตั้งอยู่ในหลุมฝังศพเพราะถูกหลานทำไม่ดี

ไทยกับจีนต่างเข้าใจซึ่งกันและกันดีแล้ว ไม่มีชาติใดในโลกที่มีความสัมพันธ์สนิทสนมกันยิ่งไปกว่าไทยและจีน เราเปรียบเหมือนพี่น้องที่คลานตามกันมา เหตุบาทหมางเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นธรรมดา ลึกลับพินซึ่งจะต้องมีการกระทบกระทั่งกันบ้าง แต่แล้วเราก็อภัยกัน และหันหน้ามาปรองดองกัน คำว่า "เสียะ" จะไม่ได้ยินได้ฟังกันอีกแล้ว ไทยกับจีนต่างยิ้มแย้มแจ่มใสถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน คนไทยเป็นพุทธศาสนิกชนที่มีเมตตาจิตดี มีน้ำใจอันดีต่อเพื่อนมนุษย์ จะเป็นคนชาติไหนก็ตาม เมื่อเข้ามาอยู่ในประเทศไทยแล้ว เป็นต้องได้รับการรับรองอย่างดีที่สุด โดยเฉพาะชาวจีนด้วยแล้ว ไทยถือเสมือนหนึ่งว่าเป็นญาติอันสนิทของไทยทีเดียว

ไม่มีรัฐบาลใดในโลกนี้ที่จะให้ความสะดวกสบายแก่คนต่างชาติที่เข้ามาอยู่ในประเทศของเขา เหมือนอย่างรัฐบาลไทยมีต่อชาวจีนทั้งหมดที่เข้ามาอยู่ในประเทศสยามนี้

เมื่อพี่กับน้องเข้าใจกันดี ต่างก็นัดหมายกัน ทำการเดินขบวนฉลองสันติภาพและเชิดชูสามัคคีไทยจีน การเดินขบวนจะกระทำกันอย่างมโหฬารในตอนสายวันนี้ สมาคมจีนต่าง ๆ และสมาคมสโมสรของไทยต่างเตรียมการเดินขบวนไว้พร้อมกัน ณ วันที่ ๒๐ มกราคมนี้ จึงเป็นวันสำคัญวันหนึ่งในประวัติศาสตร์ของชาติไทย

หลังจากเวลา ๗.๐๐ น. ล่วงแล้ว ประชาชนชาวจีนนับจำนวนหมื่น และชาวไทยนับพันได้พากันไปชุมนุมกันที่บริเวณท้องสนามหลวง เพื่อฟังสุนทรพจน์ของท่านผู้ใหญ่มือไทยจีนและสมทบกันเดินขบวนไปตามเส้นทางที่ได้กำหนดไว้ บรรดาผู้ร่วมกันเดินขบวนทั้งไทยและจีนต่างโสภาปราศรัยกันด้วยดี

บรรยากาศของสนามหลวงสดชื่นยิ่งนัก เสียงล่อโก้ เสียงกลองสิงห์โต ดังกึกก้อง สมาคมสโมสรและองค์การต่าง ๆ ได้จัดขบวนแห่แปลก ๆ มีทั้งประเภทสวยงามและประเภทขบขัน ด้านใต้ของสนามหลวงเป็นที่ชุมนุมขบวนแห่ พี่น้องชาวจีนได้จัดหน่วยรักษาการณ์อาสาสมัครมาเฝ้าสนามโดยรอบ ทำหน้าที่แข็งแรงเหมือนตำรวจ แต่ไม่ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ที่ไม่ดีเกิดขึ้น แม้แต่เพียงล้วงกระบี่หรือกระตุกสร้อยคอ

เวลาผ่านพ้นไป ประชาชนก็ยังล้นหลามเหลือที่จะคณนานับ ราว ๘.๓๐ น. ขบวนแห่ของไทยซึ่งเป็นขบวนใหญ่ที่สุดก็เดินทางมาถึง เข้าสมทบกับขบวนแห่ของจีน พี่น้องไทยและจีนต่างโห่ร้องต้อนรับกัน เป็นภาพที่น่าปิติยินดียิ่งนัก

รถแห่คันหนึ่งซึ่งเป็นรถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่ได้แล่นข้ามสะพานผ่านพิภพลีลาตามลำพัง รถคันนี้เป็นรถแห่ของคณะ ๔ สหายตกแต่งสวยงามที่สุด ลีเงินค่าใช้จ่ายถึง ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งอาสาสมัครเป็นผู้ออกทุน เจ้าคุณปัจฉิม ๗ เป็นผู้ออกแบบและควบคุมการประดิษฐ์แต่งเป็นวิมานสวรรค์ มีรูปปั้นขนาดคนจริง ๆ ๒ รูป คือรูปเง็กเขียนฮ่องเต้และพระอิศวรประทับอยู่บนพระแท่นอันเดียวกัน มีตัวหนังสือขนาดใหญ่ปรากฏอยู่ใต้พระแท่นข้างว่า

“พระผู้เป็นใหญ่ทั้ง ๒ ช่วยกันประสานสามัคคีไทยจีน”

๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ และนายเขยนั่งอยู่ในวิมานขององค์เทวราช ภายในรถมีเครื่องขยายเสียงอย่างดีที่สุด สร้างโดย ดร. ดิเรก มีไมโครโฟนอันกระทั่งรัดสำหรับพูดและมีปัดค้อมสำหรับเปิดจานเสียงเพลงจีนและไทยต่าง ๆ ซึ่งเตรียมเอามามากมาย

ความสวยงามของรถขบวนแห่คันนี้ทำให้ประชาชนสนใจยิ่ง ผ่านไปทางไหนก็มองเป็นตาเดียว วิมานเทวราชจึงมาหยุดริมถนนด้านตรงข้ามศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ดร. ดิเรกเปิดแผ่นเสียงพิเศษทันที แผ่นเสียงแผ่นนี้ทำการอัดที่บ้าน ‘พัชรารามภรณ์’ เมื่อคืนนี้เอง ใช้ดนตรีสากลของคณะ ๔ สหาย และร้องหมู่โดยคณะ ๔ สหาย เพลงนี้ให้ชื่อว่า “มารักกันเถอะพี่น้องไทย-จีน”

เสียงเพลงจากเครื่องกระจายเสียงดังไปทั่วบริเวณสนามหลวง เครื่องขยายเสียงของ ดร. ดิเรกดังมากและชัดเจน

ไทยกับจีน	เลือดเนื้อ	และเชื้อชาติ
สายสัมพันธ์	ไม่อาจ	ขาดกันได้
คงเห็นทั่ว	มีผิวจีน	มีเมียไทย
เราร่วมมือ	ร่วมรัก	สามัคคี
เรา-ชาวจีน	เลิกเลียด	เลิกปิดร้าน
เรา-ชาวไทย	เลิกต่อต้าน	ทุกวิถี
ลูกสาวจีน	ยกให้ไทย	ด้วยไมตรี
ลูกสาวไทย	ใครมี	ยกให้เจ๊ก
ต่างถ้อยที	อาศรัยกัน	นั่นดีแน่
ใครดูแล	ระวังไว้	ผู้ใหญ่เด็ก
สองพี่น้อง	จีนชาติใหญ่	ไทยชาติเล็ก
ดำรงคเอก-	ราชอยู่	คู่ฟ้าดิน

จบเพลง “มารักกันเถอะพี่น้องไทย-จีน” เสียงตบมือเสียงไชโยให้ร้องก็ดังสนั่นหวั่นไหว เพลงนี้ถูกเล่นทั้งไทยจีน ทำนองไพเราะห์ จังหวะมาร์ชน่าฟังมาก

รถแห่ของคณะ ๔ สหาย กลายเป็นรถที่เด่นที่สุด มีคนสนใจมากที่สุด ประชาชนหลายร้อยเข้ามาห้อมล้อม และส่วนมากเป็นคนจีน

นิกรโบกมือให้พี่น้องไทยจีนทั้งหลาย

“ไชโย ขอให้ไทยและจีนจงเจริญ”

อาเฮียคนหนึ่งยืนอมยิ้มอยู่ข้างรถ เขาชอบฟังเพลง “มารักกันเถอะพี่น้องไทย-จีน” มาก พอสพตาเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ เขาก็พยักพยักกับท่าน

“อะเห่งไฮ้ย เปิดฟังอีกทีน้อ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ สดุ้งโหยง

“อ้าว ทำไมเรียกอ้าวอาเห่งละไวย”

อาเฮียหัวเราะ

“อ้าวมายถือน้อ”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยวร้องตาโกนลั่น

“ก็อื้อฉวนี่หว่า แล้วกัน”

นายเชยจึยกปากดูเจ้าคุณปัจฉนีก ๕

“เจ้าคุณ นิด ๆ หน่อย ๆ ไม่น่าจะถือเลยครับ เจ๊กกับไทยพี่น้องกัน คนอื่นที่ไหน”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซีครับ เรียกอาแหน่งนิดเดียวเป็นอะไรไป เขาไม่ได้ว่าลูกมะอึกนี่ครับ”

เจ้าคุณปัจฉนีก ๕ หันมาทำตาเขียวกับกิมหงวน

“เดี๋ยวฉันก็จะเตะแกเข้าไปที่นั่นแหละ”

นิกรดูเสียหงวนเสียงลั่น

“บ้าจริงไว้ย ให้มันรู้จักเด็กผู้ใหญ่บ้างซี รู้อยู่ว่าหัวคุณพ่อออกแดงแจ๋ยังงี้ เสือกพูดลูกมะอึกออกมาได้”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ลูกมะอึก นกตะกรุมห้ามพูดเด็ดขาด ฮะ-ฮะ ฝรั่งชอบไว้ย”

พลโบกมือห้ามเพื่อนของเขา

“อย่าน่า ท่านโกรธแล้วเห็นไหม พวกแกควรจะเข้าใจบ้างที่ว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่ไม่ใช่เพื่อนเล่นของเรา”

เจ้าคุณปัจฉนีก ๕ ยิ้มออกมาได้ ยกมือตบปานายพัชราภรณ์

“แกคนเดียวเป็นคน นอกนั้นเป็นหมา”

นายเชยสอ้งโหยง

“ฮะ ผมด้วยซี เจ้าคุณ”

“เฮอ พี่เชยด้วย”

แทนที่จะโกรธ นายเชยกลับส่งเสียงหัวเราะลั่น

“ไม่โกรธ ว่าผมเป็นหมาผมไม่โกรธ ผมไม่ได้หัวล้าน จะได้ใจน้อย”

เจ้าคุณเกือบจะลุกขึ้นเตะนายเชย แต่จันใจว่าเป็นพี่ชายของเพื่อน และท่านเองก็เคารพนับถือนายเชยเหมือนพี่

เชย

“อย่า-อย่าพี่เชย”

นายเชยลอยหน้าลอยตาพูด

“อย่ายังงี พี่ไหนง”

คราวนี้เจ้าคุณปัจฉนีก ๕ ได้กลืนวิสกี้จากปากชายชรา ท่านมองดู ๔ สหายอย่างเคื่อง ๆ

“ใครให้พี่เชยกินเหล้าวะ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ผมเองครับ”

“อ้อ-เจริญจริง กินเหล้ากันแต่เช้า แล้วก็มาหาเรื่องกับข้า”

นายเชยยักคิ้วแผลบ

“ใครหาเรื่องกับเจ้าคุณ ตอบซิ ถ้ามั่นหน้า”

เจ้าคุณปัจฉนีก ๕ โมโหจนหัวเราะ

“โอ้เฮีย พี่ไถ่หน้า”

“ถึงไถ่หน้า หัวก็ไม่ล้าน จริงไหมอ้ายหลานชาย”

๔ สหายและผู้ที่ยืนห้อมล้อมรถแห่หัวเราะครืน เจ้าคุณบังจันนี่ ๕ ขบเขี้ยวเคี้ยวกรามกรอด ๆ โมโหหลงเขยจนหน้าเขี้ยว พยายามนับ ๑ ถึง ๑๐

“เดี๋ยวมีเรื่องน่า พี่เซย”

นายเซยรับแก้วน้ำสีเหลืองมาจากนิกรซึ่งรินส่งมาให้ แกยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้วแล้วกระเช้าเจ้าคุณต่อไป

“พินกะผมตัวต่อตัวเอาใหม่ละ เจ้าคุณ”

เจ้าคุณบังจันนี่ ๕ ฝืนหัวเราะ

“ฉันยอมแพ้ สำหรับพี่เซย”

“นั่นแน่ ขุนช้างยอมแพ้เอาง่าย ๆ ฮี-ฮี หงวนเว้ย เอ็งดูซิวะ เจ้าคุณบังจันนี่ ๕ น้องชายข้าเหมือนขุนช้างไหมวะ”

“จู้ทไธ - - “ ท่านเจ้าคุณร้องลั่น “ประเดี๋ยวตายท่าเลย”

นายเซยทำตาปริ้อ

“ใครตาย ผมหรือเจ้าคุณ แล้วก็ตายยังไร เอาหัวที่มถนนตายยังงั้นแหละ”

เจ้าคุณผลุดลุกขึ้น ขยับจะเตะปากนายเซยให้เต็มรัก แต่แล้วก็กลัวว่านายเซยจะสู้ท่านจึงเลิกล้มความคิดนี้เสีย

“ไหว้วละ พี่เซย อย่างกะเข้าฉันเลย ขึ้นกะเข้ายั้งจั้งฉันอดโมโหไม่ได้ พี่เซยก็จะเจ็บตัวเท่านั้นเอง”

นายเซยพุดขึ้นทันที

“เจ็บตัวดีกว่าเจ็บหัว” แล้วแกก็หันมาทางหลานชายทั้ง ๔ “ฮะ ฮะ วันนี้สนุกฉิบหายเลย ขอเหล่าให้ลู่อีกแก้ว

เถอะวะหงวน ลุงจะกะเข้าเจ้าคุณบังจันนี่ ๕ ให้จ้ำบ๊ะเลย”

เจ้าคุณบังจันนี่ ๕ กระโดดแผล้วลงไปจากรถ

“อ้าว” พลอุทานดัง ๆ “ไปไหนล่ะครับ คุณอา”

ท่านเจ้าคุณหันมาตอบนายพัชรภรณ์

“อาจะกลับบ้าน ขึ้นอยู่เป็นเกิดเรื่องแน่ ๆ ลุงของแกเมาเหล้าแต่เช้า แล้วพาลหาเรื่องกับอา พวกแกสนุกกันไป

เถอะวะ อากลับละ”

นายเซยหัวเราะก๊าก

“ไปไหน พี่เหม่ง กลับมาก่อน”

เจ้าคุณบังจันนี่ ๕ หมุนตัวกลับ มองดูนายเซยอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ ตะโกนขึ้นสุดเสียงเพราะความโกรธ

“อ้ายไก่นา”

คราวนี้เสียงหัวเราะของ ๔ สหายและนายเซยก็ดังขึ้นพร้อม ๆ กัน ท่านเจ้าคุณโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง เดินหัวฟัดหัวเหวี่ยงไปตามทางกระทรวงกลาโหม นายเซยหน้าตื่น

“เฮ้ย ๆ ท่านโกรธข้าจริง ๆ ้วยี ว่า-ล้อเล่นนิดเดียวโกรธ เอ็งไปตามที่ซิดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มสั้นศรีษะ

“ไม่ต้องหอรอกครับ คุณลุง ประเดี๋ยวท่านก็กลับมาหาเราเอง”

นิกรกระโดดผลุงลงจากรถ นายเซยพุดกับเขา

“เออ - วึ่งไปกร บอกท่านเถอะว่า ลุงขอโทษ”

นิกรสั้นศรีษะ

“เปล่า ผมไม่ได้ไปตามคุณพ่อหอรอก ผมจะไปซื้อฝรั่งดองมาแก้ลมเหล่า” พุดจบนิกรก็เดินรี่เข้าไปหาเจ๊กชายฝรั่ง

ขณะนี้ ใกล้จะถึงเวลาเดินขบวนแล้ว นักเดินขบวนไทยจีนแออัดอยู่ทั่วบริเวณสนามหลวงด้านใต้ เสียงกลอง เสียงฟ่อโก๋ ซึ่งดังสนั่นหวั่นไหวได้ยุติลง ท่านผู้มีอาวุโสของจีนคนหนึ่งได้ขึ้นไปแสดงสุนทรพจน์บนโรงหลังหนึ่งที่ปลูกสร้างคล้ายกับโรงงิ้ว ประดับประดาด้วยธงทิวของสหประชาชาติรวมทั้งไตรรงค์ของเรา มีภาพเขียนสีน้ำมันของบุคคลสำคัญ ๆ คือ ท่านสตาลินแห่งโซเวียตรัสเซีย ท่านแอ็ดลีแห่งจักรภพอังกฤษ ท่านประธานาธิบดีทรูแมน พระท่านจอมพลพิเศษ จางไคเช็ก จอมพล สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

๔ สหายกับนายเซย ไม่ได้สนใจกับสุนทรพจน์เลย เพราะฟังได้ยินไม่ถนัด เนื่องจากผู้คนจ็อกแจกจอบ และเครื่องขยายเสียงไม่ดีพอ ดังนั้น พล, นิกร, กิมหงวนกับดิเรกและลุงเซยจึงนั่งกินเหล้ากันตามสบาย มีฝรั่งดองกับมะม่วงจิ้มพริกทะเลือเป็นกับแกล้ม นายเซยตั้งหน้าเข้าก็ครึกครื้นรื่นเริงตามประสานกมา ส่งเสียงเอะอะอ้อแอ้ตลอดเวลา จนกระทั่งนิกรนึกว่าคาญ ก็กระซิบบอกเพื่อนเกลอของเขา

“เฮ้ย-กะเข้าลูงเล่นเถอะวะ พวกเรา”

กิมหงวนพยักหน้าพูดขึ้นดัง ๆ

“กันกำลังจะบอกแกที่เดียว เอาไว้ย แกกะเข้าก่อน”

นิกรสันศิริชะ

“ไม่เอาละ เดี่ยวถูกเตะ แกกะเข้าก่อนซี”

ลุงเซยทำตาปริบ หันมาถาม

“กะเข้าไครวะ อ้ายหลานชาย”

อาเสี่ยยกคิ้วแผล็บ

“กะเข้าคุณลุงนะซีครับ”

“ฮะ มันก็เป็นเรื่องเท่านั้นแหละ”

กิมหงวนพูดหน้าตาซึ่งซัง

“เป็นเรื่องผมจะไปกลัวอะไรครับ คุณลุงแก่กว่าผมตั้งหลายรอบ ผมเหวี่ยงเบา ๆ เท่านั้น ชี้คร้านซักแห้ง ๆ นัยน์ตาตั้ง”

นายเซยแทบจะหายใจไม่ลง หัวใจเต้นตุบตุบทำตาปริบ ๆ หันมามองดูดิเรก นายแพทย์หนุ่มมอมยิ้ม พยักหน้าซ้ำ ๆ

“อย่ามองเลยครับ อ้ายหงวนมันพูดถูกแล้ว”

“อ้าว” ลุงเซยอุทาน ทำหน้าเล็กน้อย “นี่พวกเอ็งจะเล่นงานข้าหรือยังงั้น”

เสี่ยหงวนล้วงกางเกง หยิบปืนไม้ขีดเป็นชิ้น ซึ่งคล้ายคลึงกับของจริงออกมาจ่อลุงเซยแล้วพูดเสียงเด็ดขาด

“ยกมือขึ้น!”

ชายชราหน้าซีดเผือด

“อ้ายหงวน เอ็งจะเล่นไม้ไหนกับลุงไว้ย”

“ไม้ตาย คุณลุงเคยตายไหม บอกให้ยกมือขึ้น”

นายเซยกลิ้นน้ำลายเอือก ปฏิบัติตามคำสั่งทันที

“อย่า-อย่า-ทำลูงเลย” แล้วแกก็ร้องลั่น “ตำรวจ! ตำรวจครับ!”

ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์หลายคนยืนหัวเราะอยู่ในกลุ่มประชาชนที่ห้อมล้อมรถแห่คันนี้ เขาเข้าใจว่า ลุงเซยกับ ๔ สหายกำลังแสดงทัศนคติกรรม

กิมหงวนบังคับลุงเซยให้ลุกขึ้นยืน ใบหน้าของอาเสี่ยถมึงถึงนั่งกลัว

“ตอบผมเดี๋ยวนี้ วันนี้เป็นวันอะไร”

ลุงเชยผีนยิ้ม

“วันฉลองรูปภาพจ๊ะ”

อาเสี้ยทำคอย่น

“ฉลองสันติภาพ ไม่ใช่ฉลองรูปภาพ”

“ก็เรียกไม่ถูกนี่คะ”

กิมหงวนสดุ้ง

“พูดคะขาได้ร้อะ ตอบผมใหม่ พวกเราพี่น้องไทยและจีนทั้งหมดนี้ มาประชุมกันที่นี่ทำไมกัน”

ลุงเชยนิ่งนึก

“เขาว่าจะมาแก้กันจ๊ะ”

“แห่อะไร” กิมหงวนตวาดแว๊ด

นิกรขมมือขวาขึ้น

“กันตอบแทนลุงเชยไว้ย วันนี้อะเราจะมีการแห่ยาย- -”

พลริบอุดปากอ้ายเสื่อมือกาวไว้ แล้วพูดเสียงดู ๆ

“นั่งดูเฉย ๆ ไม่ต้องพูด”

ประชาชนคนดูหัวเราะครืน จำอวดสมัครเล่นแสดงได้ดีพอใช้โดยไม่ต้องฝึกซ้อม กิมหงวนชูตะคอกลุงเชยต่อไป

“ตอบให้ถูกมายังงั้นผมยิงไส้หลักเลย เขาแห่อะไรกัน”

“แห่ฉลองสันติภาพและเชิดชูสามัคคีไทย-จีน” ดิเรกตอบแทนลุงเชย

กิมหงวนพยักหน้า

“ถูกแล้ว แต่แห่ขี้ไปหน่อย ฉันไม่ได้ถามแก” พูดจบก็หันมาทางนายเชย “คุณลุงกลัวตายไหม”

“ปู้ไร” ชายชราร้องเสียงหลง “ใครบ้างวะที่ไม่กลัวตาย”

“คนตายนะซีครับ ที่ไม่กลัวตาย ง่า-คุณลุง เราทั้ง ๕ คนได้จัดรถมาเข้าขบวนแห่ ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า เราคนไทยต้องการให้พี่น้องไทยจีน รักใคร่สนิทสนมกันยิ่งขึ้น และเป็นการฉลองสันติภาพด้วย”

นายเชยยิ้มแห้ง ๆ

“ก็เข้าไปว่าอะไรละ เขามือลงได้หรือยังไว้ย ลมมันพัดเข้าไปในแขนเสื้อถูกขนจ๊กกะแระจ๊กกะจี้จะตายโหงไป”

กิมหงวนหัวเราะ ทำมือให้ พล, นิกร, ดิเรกลุกขึ้นยืน แล้วเขาก็พูดกับลุงเชยอย่างเป็นทางการ

“คุณลุงก็คงยินดี สนับสนุนมิตรภาพของไทยกับจีนไซ้ไหมครับ”

“เยส” นายเชยรับคำเป็นภาษาอังกฤษ

ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“แคนยูนูปิคอิงลิช”

ชายชราวางท่าทางอย่างสง่าผ่าเผย

“เยสสส์- - ไอแคนสปิคสะเน็ค ๆ ฟิช ๆ”

ดร. ณรงค์ฤทธิ์หน้าตื่น หันมาถามนิกร

“วือท สะเน็ค ๆ ฟิช ๆ”

อ้ายเสื่อมือกาวหัวเราะ

“งู ๆ ปลา ๆ ไว้ย”

กิมหงวนกล่าวกับลุงเชยต่อไป

“ก่อนที่จะถึงเวลา ขบวนแห่ฉลองสันติภาพและเชิดชูสามัคคีไทย-จีน จะเคลื่อนขบวนออกจากที่ไปเส้นทาง ผมกับเพื่อน ๆ ขอเชิญคุณลุงมาร่วมสนุกกันร้องรำทำเพลงที่เกี่ยวกับการเชิดชูสามัคคีไทย-จีน คุณลุงจะขัดข้องไหม?”

นายเขมมองดูปิ่นพอกในมือกิมหงวน

“ข้าพเจ้าจะให้คำตอบอันเป็นที่พอใจแก่ท่านได้ก็ต่อเมื่อท่านเก็บปืนเสียก่อน ข้าพเจ้าหายใจไม่ทั่วท้องมานานแล้ว”

อาเสี้ยหัวเราะ

“นี่มันปืนไม้ขีดไฟเป็นชิ้นครับ ไม่ใช่ปืนจริง ๆ” แล้วเขาก็กระดิกนิ้วลั่นไกแะะ ประกายหินเหล็กไฟกระทบเชื้อเพลิงเป็นไฟลุกขึ้นทันที กิมหงวนเป่าปากดับ เก็บใส่กระเป๋ากางเกง

ชายชราทรุดตัวนั่งทันที

“โอ้เฮี้ย ข้านี้กว่าปืนจริง ๆ กลัวเสียแทบตาย ถ้ารู้ว่าเป็นพืนนี้จ่างข้าก็ไม่กลัว”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“ลูกขึ้นเถอะครับ คุณลุง เล่นเพลงพวงมาลัยกันดีกว่า”

นายเขมอมยิ้ม

“เอ็งสู้ข้าได้เรอะ?”

“ได้สิครับ ผม ๔ คนเลยเข้าประกวดร้องเพลงพวงมาลัยส่งวิทยุได้ที่ ๑ มาแล้ว”

ลุงเขยหันมาถามพล

“จริงหรือวะ พล”

“จริงครับ ชิงรางวัลสามก๊วยเดี่ยวของท่านนายกรัฐบาลก๊วยเดี่ยว”

นายเขยลุกขึ้นยืน

“มา-ลองกันดูสักตั้ง ลุงต่อให้พวกเอ็ง ๔ คน”

ดร. ดิเรกถลกแขนเสื้อขึ้น ดึงแว่นตาสายตาสั้นออก เขามองดูลุงเขยแล้วพุดยิ้ม ๆ

“๔ ต่อ ๑ ละก้อคุณลุงเป็นແหลกพวกเราแน่ อย่าว่าแต่คุณลุงเลยครับ ถ้าลุงต่อให้ ๔ คนละก้อ ไม่ว่าจะหน้าอินทร์หน้าพรหมผมสู้ทั้งนั้น”

ลุงเขยถอยหลังกรูด

“เฮี้ย ๆ ๆ อ้ายหมา เอ็งเข้าใจผิดเสียแล้วดิเรก”

นายณรงฤทธิเค้นหัวเราะ

“ไม่ผิดละครับ คน ๔ คนสู้คนคนเดียวไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป”

นายเขยกลืนน้ำลายเอือก

“นี่เอ็งจะชกกับลุงของเอ็งยังงั้นรี”

“อ้าว-ก็คุณลุงเป็นท้าผมก่อน”

พลยกมือตบ่านายแพทย์หนุ่ม แล้วอธิบายให้ทราบ

“คุณลุงแกทำว่าเพลงพวงมาลัย ไม่ใช่ทำชกไว้ บู้ไร่-แกแก่ปุ่นนี้แล้วตัวต่อตัวแกก็สู้เราไม่ได้”

ดิเรกยิ้มเจื่อน ๆ ใส่แว่นตาดำตามเดิม

“ไม่รู้เนี่ยว่า นึกว่าทำชก”

กิมหงวนโบกมือให้ทุกคนสงบปากเสียง

“คุณลุงเริ่มร้องก่อนสัก ๒-๓ ท่อน แล้วพวกผมจะผลัดกันร้องทีละคน ร้องเกี่ยวกับงานฉลองสันติภาพและเชิดชูสามัคคีไทยจีนนะครับ”

นายเซยพยักหน้า

“เออ เข้าใจแล้ว”

นิกรเอื้อมมือเปิดสวิทเครื่องกระจายเสียง แล้วเขาก็หยิบไมโครโฟนขึ้นพูด เสียงของเขาดังไปทั่วสนามหลวง

“พี่น้องชาวไทยและชาวจีนทั้งหลาย ก่อนที่จะถึงเวลาขบวนแห่ออกเดิน ข้าพเจ้าขอเชิญท่านมาฟังเพลงพวงมาลัยที่รถแห่ของคณะ ๔ สหาย เชิญ-เชิญครับ เร่เข้ามา ไม่ต้องเสียค่าดู เร่เข้ามาครับ ถูกแล้วไม่กินทุน นายเซยแซมเบียน เพลงพวงมาลัยแห่งจังหวัดนครสวรรค์จะขับร้องให้ท่านฟัง”

ประกาศกระจายเสียงของนายการุณวงศ์ได้ผลดีมาก คนไทยและคนจีนนับจำนวนพันต่างเฮโลกันเข้ามาห้อมล้อมรถแห่ของ ๔ สหาย พล กับ ดร. ดิเรกฐิติกระดากอายน้อย

นายพัชราภรณ์ดูนิกรเบา ๆ

“บ้าจริงไว้ย นายหน้าเขาตายห่า เห็นไหมเล่า คนตั้งโกฏเข้ามาดูเรา”

ดิเรกจู้ปากจึกจึก

“แม่ เป็นแม่ ฝรั่งอายุมาก ๆ”

กิมหงวนหัวเราะ

“ไม่ต้องอายหน้า หน้าด้านอย่างกันกับเจ้ากรชีวะ เกิดมาเป็นคนอายคนมันก็ไม่ใช่คนเท่านั้น เรื่องของความอายมันเป็นเรื่องของคนที่ย่อนสมรรถภาพ”

นิกรว่า “วันนี้เป็นวันมหามงคลของไทยและจีน พวกเราต้องสนุกสนานกันให้เต็มที่ การเดินขบวนวันนี้เป็นศุภนิมิตรอันดีงามให้เห็นว่า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เราจะไม่ได้ยินได้ฟัง คำว่า ‘เลี้ยะ’ อีกแล้ว เราคงได้ยินคำว่า ‘เจี้ยะ’ แทน ‘เลี้ยะ’ แต่ถ้การ ‘เจี้ยะ’ เกินขอบเขต เป็นต้นว่า ‘เจี้ยะจิว’ มากเกินไป การ ‘เลี้ยะ’ ก็อาจจะมิขึ้นได้เหมือนกัน”

ลุงเซยหัวเราะ

“เอ็งพูดสำนวนชาวบางกอกวนไปเวียนมา ข้าฟังแล้วไม่รู้เรื่อง ฮะ-ฮะ ชาวกรุงเทพ ๆ นี่สำมะคัญนัก มีสำนวนโวหารชนิดฟังไม่รู้เรื่องเสมอ เมื่อคืนข้าอ่านหนังสืออ่านเล่นเล่มหนึ่ง อ่านไปได้ ๓ หน้าต้องวาง ไม่รู้เรื่องไว้ย สำนวนมันสูงซมัต มันว่าแสงแดดเด่นระยับยับ สายลมม้วนตัวเข้ามาในช่องหน้าต่าง ว่า-ไม่ได้ความ”

๔ สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ทันใดนั้น ลุงเซยได้แลเห็นเจ้าคุณปัจฉิม ๕ กำลังจะป็นปายขึ้นมาบนรถ นายเซยเอ็ดตะโรลั่นรถ

“อย่าขึ้นมา เจ้าคุณ เรายกรรกันแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พาตัวขึ้นมาบนรถจนได้

“ขอฟังเพลงพวงมาลัยด้วยคนเถอะนำ พี่เซย”

“ไม่เอา ๆ ๆ ลงไป ผมล้อเล่นนิดเดียว เจ้าคุณโกรธผม”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“ตะกี้มันโมโหหัวข้าวนะ พี่เซย ที่นี้ล้อเถอะฉันไม่โกรธหรอก แอบไปเล่นข้าวवादแกง กะหรีข้างศาลเจ้าพ่อหลักเมืองมา ๒ จาน ค่อยยังชั่วหน่อย”

“ฮึ” นิกรร้องลั่น “ไปกินข้าวก็ไม่ยกบอกผม”

เจ้าคุณทรุดตัวนั่งระหว่ง ๔ สหาย ชาวจีนคนหนึ่งยืนอยู่ข้างรถร้องตะโกนขึ้น

“อาเหล่าไว้ย อ้วอยากฟังเพลงเต็มทงเลี้ยว ร้องหรือยังวะ”

กิมหงวนส่งภาษาจีนตอบว่า กำลังจะร้องเดี๋ยวนี้ แล้วกะชิบกะซาบกับเพื่อนเกลอทั้ง ๓

“เฮ้ย-เรานั่งเฉย ๆ นะ ทำไม่รู้ไม่ชี้เมื่อลุงเซยแกร้อจบแล้ว”

๓ สหายพยักหน้า เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พุดกับลุงเซย

“ลงมือเถอะพี่เซย คนคูเขาอยากฟังเต็มทนแล้ว”

ชายชรากำลมองดูหลานชายของแก

“ขอเหล่าให้ลุงตี๋อีกแก้วเถอะวะพล ยังงั้นหน้ามันไม่ด้านร้องไม่ออก”

พลส่งขวดแม่โขงให้

“นี่ครับ ยกขวดตี๋มตี๋กว่า จะตี๋มมากน้อยเท่าใดตามใจคุณลุงเถอะ”

“เออ-ดีเหมือนกันหลานชาย” เปิดจุกขวดออก ยกแม่โขงขึ้นตี๋ม ๒-๓ อีก ส่งขวดคืนให้พล กำลมองหยิบฝรั่งดองชิ้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยว

ครั้นแล้ว เสขฐีปากน้ำโพก็รำเคิบ ๆ ด้วยฤทธิแอลกอฮอล์ ส่งเสียงแจ้ว ๆ ร้องเพลงพวงมาลัย นิกรกับกิมหงวนทำหน้าที่เป็นลูกคู่

เจ้าพวงมาลัย ควรหรือจะไปจากห้อง ลอยละล่อง เข้าในห้องไหนเออ

เอื่อระเหยลอยมา ฉันทลอยมาจากปากน้ำโพ มางานฉลองสันติภาพ มันช่างอิมอาบใจอักโข วันนี้เงินไทยพร้อมใจเดินขบวน ฟีน้องทั้งมวลแต่งกายโก้ ๆ ยิ้มแย้มแจ่มใสไม่มีตรีกัน เพราะความสัมพันธ์เรานั้นใหญ่โต พวงเจ้าเองชงโค มาร้องไชโยพร้อมกันเออ

ลูกคู่รับ ระคนกับเสียงไชโยก็ก้องของบรรดาไทยและจีนทั้งหลาย ซึ่งยืนฟังอยู่ด้วยความพอใจ ลุงเซยร่ำว่าอย่างทะมัดทะแมง พอลูกคู่รับจบแล้วแกก็ร้องต่อ

เอื่อระเหยลอยมา ไทยลอยมาจากจีนนั่นแหละ จีนกับไทยใครอื่นที่ไหน ฟีน้องร่วมใส่ไม่อาจแยกแยะ

ร้องถึงแค่นี้ ลุงเซยก็หยุดร้องกลางคัน ทำหน้ากะเรียกระวาดมองดู ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕

“ต่อไปซี พี่เซย”

นายเซยสันศิรัษะ

“ติดเสียแล้ว เจ้าคุณ กลอนมันลงสระอะใครจะไปต่อได้”

นิกรผลุดลุกขึ้นยืน

“มา-ผมร้องต่อเอง คุณลุงร้องทวนอีกทีซีครับ”

นายเซยหัวเราะ

“อย่าเลยอ้ายหลานชาย ลงข้าต่อไม่ได้ ใคร ๆ ก็ต่อไม่ได้วะ”

“แล้วกัน อย่าฟังดูถูกผมซีน่า กลอนนี่เกยากกว่านี้เป็นกอง ผมยังดันกลอนสดได้”

“จั้นเระ เอะ - เอ็งคอยร้องต่อนะ ลุงจะร้องให้ฟังอีกที”

แล้วชายชราที่ร้องทวนต้นอีกครั้ง

เอื่อระเหยลอยมา ไทยลอยมาจากจีนนั่นแหละ จีนกับไทยใครอื่นที่ไหน ฟีน้องร่วมใส่ไม่อาจแยกแยะ

นายหน้าทะเล้นร้องต่อลุงเซยทันที

ถึงแม้ผิดพ้องหมองใจกันบ้าง ก็ไม่จิตจางกระทั่งตาแฉะ ถ้าจีนเป็นน้ำไทยก็เป็นปลา ถ้าจีนเป็นหมา ไทยก็เป็นแกะ พวงเจ้าเอ๊ยถั่วแระ มาเล่นปั้นแปะกันเถิดเออ

คนดูทั้งจีนและไทยหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น นิกรรำบ้อ พล กิมหงวน ดิเรก ลุงเซยและเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ช่วยกันรับลูกคู่ พอลูกคู่รับจบนิกรก็เปลี่ยนเป็นกลอนยี่เก

กระดิ่งทองแสนจะดีใจ พี่น้องจีนไทยพากันพร้อมหน้า

“เฮ้ย!” เจ้าคุณบ๊องนี่ ๕ เอ็ดตะโร “เล่นเพลงพวงมาลัยไว้ย่ะ ไม่ใช่เย่เก”

นิกรผืนยิ้ม

“ไม่-ไม่ไหวละครับ คุณพ่อ ร้องเพลงพวงมาลัยลำบากมาก กลอนมันขัดกันยังไงชอบกล ร้องเป็นยี่เกดีกว่าครับ”

นายเซยหัวเราะลั่น ยกมือตบปาพล

“เอ็งร้องบ้างซี อ้ายหลานชาย”

พลสันศิริชะ

“ผมไม่เป็นหรอกครับ”

“วะ ก็ไหนคุยไม่ว่า เคยร้องประกวดทางวิทยุ”

“พูดส่งเดชไปยั้งงั้นเองแหละครับ”

ชายชราหันมาทาง ดร. ดิเรก

“เจ้าร้องได้ไหมวะ”

นายแพทย์หนุ่มนั่งตริตรองอยู่สักครู่

“ร้องนะพอจะร้องได้หรอกครับ แต่ผมเป็นไม่มีใครรู้ภาษาไทย ถ้าร้องไทยปนอังกฤษก็พอจะร้องกับเขาได้บ้าง”

“อูย!” อาเสียร้องลั่น “ไปอยู่เมืองนอก ๗-๘ ปีเท่านั้น ลิ้มภาษาของพ่อแม่เสียแล้ว”

ดิเรกขมวดคิ้วย่น

“ลิ้มมันเป็นแข่งนี้หว่า”

นายเซยโบกมือห้ามกิมหงวนไม่ให้พูดอะไร แล้วแกก็พูดกับดิเรกต่อไป

“ฝรั่งคนไทยก็เอาวะ ร้องให้ฟังหน่อยเถอะ ลุงอยากฟังเอ็งร้อง เพราะเอ็งมันเป็นคนหึงม ไม่พูดไม่จากับใคร เอา-ให้ลุงฟังนิดเถอะ”

ดิเรกลุกขึ้นยืน ไบหน้าของเขาแดงกล้าด้วยฤทธิแอลกอฮอล์ เขาพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“เฮ้ - รับลูกคู่หน่อย ฝรั่งจะเป็นร้องให้ฟัง”

๓ เกลอช่วยกันรับลูกคู่ ดิเรกรำกระโดดกระแดกชอบกล ท่าทางแก๊งแก๊ง ประชาชนที่มุงดูรอบ ๆ รถต่างอดหัวเราะไม่ได้ ทุกคนรู้ว่า ดิเรกล้ำรำเพราะฤทธิเหล่า ลูกคู่ร้องจบแล้ว นายแพทย์หนุ่มยังคงรำเชิบ ๆ หลับตาพริมนำเอ็นดู อมยิ้มเสียด้วย

“ร้องเสียทีซีไว้ย่ะ คุณหมอ” เจ้าคุณบ๊องนี่ ๕ ดุ

ดิเรกยิ้มแห้งแล้ง

“ร้องไม่ได้หรอกครับ ได้แต่รำ”

นิกรผลุดลุกขึ้นยืน

“หลอกให้ร้องลูกคู่จนแสบคอหอย ถ้าแกไม่ร้องกันเป็นตะแคงกรดแน่ ๆ”

ดร. ดิเรกสอ่

“ร้องผิด ๆ ถูก ๆ อย่างว่านา กันเป็นหมอและนักวิทยาศาสตร์ไม่ใช่นักร้อง”

นิกรพยักหน้า

“เออ จะร้องผิดหรือร้องถูกอย่างไรแกก็ต้องร้อง เอาซี ลงมือ”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจหนักหน่วง

“เขาร้องกันยังไงล่ะ”

“บ๊ยะ กวนโมโหจริงแฮะ หมอเนี่ย ร้องเร็ว ๑-๒- - -“

ดิเรกถูกบังคับก็จำต้องร้องส่งเดช นึกอะไรได้ก็ร้องออกมาตามอัตตโนมิตี ขอให้ท่านคิดดูก็แล้วกันว่า เพลงของคุณหมอจะไพเราะสักเพียงไหน

“เอ้อระเหยก็ดูมอหนึ่ง ไอแอมซิงกิงเพลงพวงมาลัย บัดไอเดือนโนอิทิสเวรี่ฮ่าท นักวิทยาศาสตร์คงร้องไม่ได้ ไอแบ็กพาดอน ถ้ากลอนไม่เพราะ อย่าได้ยิ้มเยาะจงให้อภัย ชังเคย์, มั่นเคย์, ทิวส์เคย์, เวเนสเคย์, เทิสเคย์, ไพเรเคย์, แซทเตอร์เคย์ เรื่อยไป เอบริล, จูน, จูไล, ออกัส, เซปเตมเบอร์ - - -“

“พอไวย้!” พล, นิกร, กิมหงวนร้องขึ้นพร้อมกันราวกับนัดกันไว้

เจ้าคุณปัจจนึก ๗ หัวเราะก๊าก

“ที่แกร้องนะ มันไม่ใช่เพลงพวงมาลัยเสียแล้วละไวย้”

ดร. ณรงค์ฤทธิ์ยิ้ม

“แล้วยังงั้นเพลงอะไรล่ะครับ”

“เพลงกาลันเดอร์นะซี มีวันเดือนปีพร้อม” ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง

ดิเรกทรวดตัวนั่ง

“ผมร้องได้เท่านี้ก็พิเศษแล้วคุณพ่อ เพลงไทยผมไม่ชำนาญหรอกครับ ถ้าเพลงฝรั่งจะก้อมาเถอะผมร้องให้ฟังทั้งวันก็ได้ ง่าย-พูดถึงเพลง ทำให้ผมนึกถึงมาราชาในประเทศอินเดียองค์หนึ่ง พระองค์ทรงพระนามว่า “จุลทัศน์กุมาร””

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“แหม-ชื่อเป็นกลองสองชื่อโรคเขี้ยววิ แล้วไง”

“พระองค์ชอบร้องเพลงนะซี”

“เพลงแขกหรือเพลงฝรั่ง” นิกรถาม

“เพลงแขก พระองค์มีศิลปะในการขับร้องมาก ทำนองเพลงในจังหวัดสวิง และเสียงอันดังของพระองค์ สามารถทำให้คนฟังที่มีอารมณ์แจ่มใสกลายเป็นคนโมโหโทโส และยิ่งไปกว่านี้ คนที่กำลังง่วงเหงาหาวนอนจะหายง่วงทันที”

พลว่า “จริง ฉันทชื่อ เพลงแขกทุก ๆ เพลงเป็นอย่างที่แกว่า”

นิกรพูดขึ้นบ้าง

“กันก็ร้องได้วะ”

กิมหงวนยกมืออุดปากนายการุณวงศ์ทันที

“อย่าร้องเพราะกว่า”

เจ้าคุณปัจจนึก ๗ บัญไม้ให้ ๔ สหายมองดูลุงเซย ซึ่งนั่งพับหน้าหลังอยู่ข้างแท่นพระอิสริว นิกรคลานเข้าไปหา ก้มลงตะโกนขำๆ หูชายขวา

“ดูผู้!”

นายเซยสอด้งเฮือก นั่งทรงตัวตรงลื้มตามองโลกดู แล้วยิ้มแห้ง ๆ

“เม่าจ้งไวย้ อ้ายแม่โขงนี่มันเอาเรื่องเหมือนกัน กินเข้าไปแล้วรู้สึกตัวคล้ายกับว่าเราเป็นตะโขง ฮะ-ฮะ ชักครึม ๆ ยังไงชอบกล”

ทันใดนั้น เสียงกลองและฆ้องได้ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว ขบวนแห่เริ่มออกเดินทางแล้วท่ามกลางเสียงไชโยโห่ร้องของพี่น้องไทยจีนนับหมื่นที่มาประชุมกันในการเดินขบวน ๔ สหายต่างเตรียมตัวนำรถแห่ของตนเข้าสมทบขบวนแห่งกรรมการไทยจีน ๒ ท่าน ได้เข้ามาติดต่อกับเจ้าคุณปัจจนึก ๗ และเจ้าหน้าที่ของจีนได้นำน้ำแข็งหยดยาอุทัยมาแจก ความสนิทสนมกลมเกลียวระหว่างไทยกับจีนในวันนี้ ยังความปลาบปลื้มใจให้แก่บุคคลทั้ง ๒ ชาติเป็นล้นพ้น

คํานั้น

ราตรีสุดท้ายของงานฉลองสันติภาพ นายเชยขอร้องให้ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และหลานชายทั้ง ๔ พาเข้าไปเที่ยวชมงานที่สวนอัมพร ในชีวิตของแกยังไม่เคยรู้จักว่า สวนอัมพรอยู่ที่ไหน รู้แต่เพียงว่าสวนอัมพรมีอะไร ๆ สวยงามมาก และอยู่ในเขตต์พระราชฐาน

พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรกหวังจะผลาญสตางค์ลุงเซยเล่นสนุก เพราะแก่ตระหนี่ถี่เหนียวจนเกินไปทั้ง ๆ ที่มีเงินหลายแสน ดังนั้น ๔ สหายจึงขอให้ลุงเซยเป็นเจ้าของมือเลี้ยงอาหารค่ำที่ราชวงศ์ เป็นการตอบแทนที่พาเที่ยว ลุงเซยอยากเที่ยวก็ตกลงรับคำ เข้าใจว่าอย่างมากคงหมดเปลืองเงินราว ๒๐-๓๐ บาท

๑๘.๓๐ น.

สตูดิโอของ พล พัทธภรณ์ ก็แล่นมาหยุดริมบาทวิถีหน้าภัตตาคารแห่งหนึ่งเลยสี่แยกราชวงศ์ไปไม่กี่กิโลเมตร เจ้าแห้วทำหน้าที่เป็นคนขับ มีลุงเซยกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ นั่งอยู่ด้วย ส่วน ๔ สหายนั่งเบียดเสียดกันอยู่ตอนหลังรถ

เจ้าแห้วลงมาเปิดประตูให้พวกเจ้านายของเขา ทุก ๆ คนพากันลงจากรถด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส นิกรยกมือตบพุงตัวเองแล้วพยักหน้ากับลุงเซย

“ดูซีครับ คุณลุง ท้องผมแห้งติดสันหลังเลย”

ชายชราหัวเราะ

“เออ กินให้เต็มที่อ้ายหลานชาย วันนี้ลุงยอมฉิบหาย”

นิกรน้ำลายสอ พูดกับทุก ๆ คน

“ไปไว้อะ กันหิวเต็มพืดแล้ว ต้องล่อเปิดตุ๋นสัก ๒ ตัว”

ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ยกมือตบบ่าลุงเซย

“พี่เซยเอาสตางค์ให้เจ้าแห้วมันซื้ออะไรกินบ้างซี มันจะต้องนั่งแกร้วคอยเราอยู่ที่นั่นอย่างน้อยครึ่งชั่วโมง”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานไม่เป็นไรครับ ผมตามขึ้นไปรับประทานด้วยก็แล้วกัน”

พลยกฝ่ามือปลักหน้าเจ้าแห้วแล้วหัวเราะ

“มากไป เจ้าแห้ว แกกับพวกข้ามันคนละชั้น”

เจ้าแห้วขมวดคิ้ว

“รับประทาน สมัยนี้เป็นสมัยประชาธิปไตย มีการแบ่งชั้นวรรณะกันด้วยหรือครับ”

พลลื้มตาโพลง แล้วก็มึนศีรษะค้ำหน้าเจ้าแห้ว

“เชิญ-เชิญพระเดชพระคุณขึ้นไปไซโยกับพวกผมครับ”

เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบกล

“รับประทาน เพื่อความปลอดภัย ผมรอที่รถดีกว่า”

ท่านเจ้าคุณกล่าวกับนายเซย

“ให้สตางค์เจ้าแห้วมันซื้ออะไรกินนิดหน่อยซีนะ พี่เซย มันยังไม่ได้กินข้าวมาเหมือนกัน ถ้าจะให้มันกลับไปกินที่บ้านมันก็คงหิวแย่ เพราะมันจะต้องขับรถพาเราไปเที่ยวชมงานฉลองสันติภาพอีก”

ชายชราพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“จริง เจ้าคุณดีมาก คอยเอาใจใส่ในทุกข์สุขของผู้ป่วย เราเป็นผู้ใหญ่เราอิม จะปล่อยให้ผู้ป่วยน้อยหวียังไงกัน” พุดจบ ก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เอาเท่าไรวะ”

เจ้าแห้วกะพุ่มมือไหว้

“รับประทานสุดแล้วจะกรุณาเถิดครับ แต่รับประทานได้มากละก็อดี”

นายเซยหัวเราะ

“รับประทานเอ็งพุดง่าย แต่ฟังยากสักหน่อย” แล้วลุงเซยก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง หยิบสตางค์ ๑๐ ขึ้นมา อันหนึ่ง ส่งให้เจ้าแห้ว

๔ สหายหัวเราะงอหาย เจ้าแห้วทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม คืนสตางค์ให้นายเซย

“รับประทานมากไปครับ”

นายเซยโบกมือ

“เอาไปเถอะน่า ข้าให้ หาข้าวหาปลากินเสียให้เรียบร้อย ข้าวผังข้าวเผ็อยากกินก็กินเสีย”

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กินทั้งข้าวกินทั้งข้าวเผ็ ฮี-ฮี อย่าวว่าแต่ข้าวเผ็เลยครับ ผังข้าวเผ็ขอซื้อ ๑๐ ตัง รับประทานเจ็ก็ไม่ว่า”

ชายชราทำตาปริบ ๆ มองดูนายแห้ว

“๑๐ ตังไม่พออะ”

“รับประทานพอดครับ พอดีรกรางได้ระยะเดียวเท่านั้น รับประทานจะไปซื้อหาอะไรรับประทานนะไม่สำเร็จหรือครับ รับประทานข้าวเปล่า ๆ จานละสลึงแล้ว”

พุดพุดกับลุงของเขา

“ให้มันอีกซื้อครับ คุณลุง อย่าน้อยก็ต้อง ๕ บาทถึงจะพอกิน เวลานี้อะไร ๆ มันก็แพงทั้งนั้น ข้าวต้มก๊วยม้อหนึ่ง อย่างน้อยก็ ๓-๔ บาท”

นายเซยนิ่งอึ้ง แล้วพุดกับแห้ว

“เจ้าแห้ว ความจริงข้าจะให้เอ็งสัก ๑๐๐ บาทข้าก็ให้ได้ แต่ว่าข้าไม้อายให้”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานฟังแล้วปวดสะตือ ไม่ต้องหรือครับคุณลุง ผมขออาสาเสียดีกว่า” แล้วก็หันมาทางกิมหงวน “รับประทานแต่ะเอี้ยผมบ้างที่ครับ”

อาเสี้ยแยกเขี้ยว

“แต่ะเอี้ยตะหวักตะบวยอะไรกันวะ ยังไม่ถึงตรุษจีน”

“ไม่เป็นไรหรือครับ รับประทานยังไม่ถึงตรุษจีนผมก็ไม่รังเกียจ”

กิมหงวนขยับเท้า เจ้าแห้วสปริงตัวออกห่างรัศมี แล้วอาเสี้ยก็หัวเราะ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรออกมาปึก หนึ่ง ส่งใบละ ๒๐ ให้เจ้าแห้วหนึ่งฉบับ

“เอ้า อ้ายเวร เดือนหนึ่ง ๆ แกแต่ะเอี้ยฉันไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ บาท”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ปะหลก ๆ รับธนบัตรมาถือไว้ เจ้าคุณปัจเจก ๆ พานายเซยกับ ๔ สหายเข้าไปในภัตตาคาร ทั้ง ๖ คนขึ้นบรรไดไปชั้นบน จินกวางตั้งคนหนึ่งเข้ามาต้อนรับ เขาพุดไต้ยังไม่สู้ชู้ตนัก

“ซาหวัดเลคับ”

ลุงเซยพยักหน้า

“จ๊ะ สวัสดิ์ เดียวนี้ไทยกับจีนเป็นพี่น้องกันแล้วไซ้ไหม?”

“คับ ฎกแล้วคับ”

“ยังงั้นพวกอ้วกก็กินฟรีนะนี่นะ” ชายชราพูดยิ้ม ๆ

นายพลุงพลู่สด้ง

“ไม่ล่ายคับ เช็กตังเม่ช่ายเพ่้อง”

นายเซยหัวเราะ เดินตามเจ้าคุณบัจฉนิก ๆ กับ ๔ สหายไปนั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง เจ้าหนุ่มจีนถือกระดาษดินสอดเดินเข้ามาขอคำสั่ง

“รืปทานอะไรบ้างคับ”

กิมหงวนพยักหน้ากับลุงเซย

“คุณลุงเป็นผู้นำและเป็นเจ้ามือ สั่งซีครับ อะไร ๆ พวกผมกินได้ทั้งนั้น”

นายเซยอมยิ้ม พูดกับแจ็กลูกจ้างภัตตาคาร

“เค้าแก่ ฉันท้องการน้ำพริกผักต้ม ปลาพุดสด ๒ ตัว ง่า-พอแล้ว สั่งมากินประเดี๋ยวกินกันไม่หมด”

๔ สหายหัวเราะครัน แจ็กจกกับข้าวเย็นอ้าปากหวอ

“ลื้อ-ลื้อมั่งเข้าร้างผิกแล้วฮะ ฮี - ฮี น้ำเพะผักต้มเมเทไหน”

“ไม่มีเรอะ ข้าไม่รู้นี่หว่า” แล้วแกก็หันมาทาง ๔ สหาย “พวกเอ็งสั่งตามใจชอบเถอะวะ ข้ามันคนบ้านนอกชอกชอกนาไม่รู้เรื่อง”

นิกรพูดขึ้นโดยเร็ว

“ดีแล้วครับ ผมสั่งเอง ฮีเย-ฟิงทางนี้และจดลงไป ปลากระพงเจียนน้ำแดง, เบ็ดตุ๋น, นกพิลาปทอด, ไก่ผัดยอดผัก, แฮ่กีน, ก้ามปูทะเลทอดกรอบ, บะหมี่ผัดเส้นไก่, แม่โขง ๑ ขวดโชดาคริงโหล”

“เดี๋ยว ๆ ๆ” นายเซยขัดขึ้น

“ทำไมครับ”

“เอ็งสั่งมากินหรือสั่งมายัดวะ”

“ทั้ง ๒ อย่างแหละครับ ถ้ากินไม่หมดพยายามยัดมันเข้าไป เอาไม้กวาดกะทุ้งคอกหอย”

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ หัวเราะ

“โต๊ะเท่านี้ไม่พอวางอาหารที่แกสั่งหรอกเจ้ากร”

นิกรว่า “ไม่เป็นไรครับ เอาตั้งไว้ได้โต๊ะบ้างก็ได้”

แจ็กลูกจ้างก้มหน้าก้มตาจด พอเสร็จเรียบร้อยก็พูดกับนิกร

“ลื้อถ้าจะอดข้าวมาหลายวัน แฮ่ะ แฮ่ะ”

นิกรยักคิ้ว

“อ้อ นาน ๆ หาเจ้ามือได้ต้องกินให้จ้ะ เอะเหล่าโชดามาก่อนนะเฮีย อ้อ - ขอเปิดอย่างสัก ๒ จาน ต้นหอมแช่น้ำแข็ง ๑ แก้ว”

แจ็กลูกจ้างรับคำสั่งเดินไปจากที่นั่น ๔ สหายสนทนากันอย่างว่าเรื่อง สักครู่หนึ่งแม่โขงและโชดากับเปิดอย่างก็ถูกนำมาตั้งบนโต๊ะ ครั้นแล้วการกินอย่างมโหฬารก็เริ่มเปิดฉากขึ้นโดยนายนิกร การุณวงศ์

๑๙.๐๐ น. เศษ.

เหล่าและอาหารบนโต๊ะระพนาสุรไปหมดเกลี้ยงเหมือนฮีโรชิมาถูกระเบิดปรมาณู หมูเห็ดเปิดไก่หายเข้าไปอยู่ในท้อง

การสนทนาเงียบกริบมาเกือบ ๑๐ นาทีแล้ว ทุกคนอิมปี โดยเฉพาะนิกร เขาบอกตัวเองว่าจะเพาะอาหารของเขาครากออกจากเดิมผิดปกติ ถ้าขึ้นกินอีกคำเดี๋ยวก็หนักลัวจะถึงกาลอวสานต์เช่นเดียวกับชูชก อย่างไรก็ตาม นิกรคิดว่าอีกสักครู่เขาคงจะกินได้อีก

ต่างคนต่างหน้าตาแดงกล้า มีนเอไปตามกัน ลุงเซยนั่งนัยน์ตาปรี้อ บางทีทำคอขย้อนเหมือนจะอ้วก แต่แล้วก็ไม่ยอมอ้วก เพราะเสียดายอาหารดี ๆ

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ มองดูนาฬิกาที่ข้อมือพลแล้วพูดขึ้น

“พุ่มกว่าแล้วไว้ย ไปเที่ยวสวนอัมพรกันก็ไป ชักมันเต็มทีแล้ว นั่งรถตากลมเล่นสักครู่คงจะค่อยยังชั่ว”

ทุกคนเว้นแต่นิกรต่างลุกขึ้นยืน กิมหงวนจึ้ยปากดูนิกร

“ไปซี กร”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ประคองหน่อยซี กันลุกไม่ขึ้น ท้องมันหลามหัวอก”

พลกระซอกแขนนายการณวงศให้ลุกขึ้นยืน คณะ ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่ทั้ง ๒ เดินออกไปจากห้องโถง นายเซยแก่งทำเป็นไม่เห็นโต๊ะพนักงานรับเงิน รับสาวเท้าจะเดินลงบรรไดไป เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กระโดดเข้าล็อกคอไว้

“เดี๋ยว พี่เซย จ่ายทรัพย์เสียก่อน”

นายเซยยื่นหัวเราะ

“แหม-เกือบลีม” ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบซองธนบัตรเก่าคร่ำคร่าออกมา แล้วเดินมาหยุดหน้าโต๊ะรับเงินอย่างอาจหาญ

แคชเชียร์ดีดลูกคิดแป๊ะแป๊ะ ๆ สักครู่ก็ส่งใบเสร็จรับเงินให้ นายเซยอ่านภาษาจีนไม่ออกจึงกล่าวถาม

“เท่าไหร่เฮีย”

เฮียยิ้มหวานจ้อย

“สองร้อยเย่เสีบสองบาทครับ”

นายเซยใจหายวาบ ทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“๒๒๒ บาท?”

“ถูกแล้วคับ”

“ตาย-ตายแน่แล้ว ตายจริง ๆ ไม่ใช่ตายเล่น ๆ กินเข้าเย็นมือเดี๋ยวมี่เหล้านิดหน่อยสองร้อยกว่าบาท โอย-กูตายแน่”

๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลั้นหัวเราะแทบแแต่

“ไม่แพงหรอกครับ คุณลุง” ดร. ดิเรกพูดยิ้ม ๆ “นี่เป็นภัตตาคารชั้นที่หนึ่ง และอาหารที่เรากินล้วนแต่อาหารดี ๆ ทั้งนั้น เพียงแม่โขง ๑ ขวดก็เกือบ ๑๐๐ บาทแล้ว”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“จ่ายให้เขาเถอะนะ คุณลุง ชายหน้าแจ็กเปล่า ๆ ๒๐๐ กว่าผมว่าถูกไปเสียด้วยซ้ำ ผมกินกัน ๔ คนบางที่ตั้ง ๔๐๐ กว่า”

“เอ็งมันมหาเศรษฐี ชำมันคนจนนี้ไว้ย” แล้วแกก็พูดกับแคชเชียร์ “ลื้อคิดดูใหม่อีกทีซี บางทีลื้อบอกเลขผิดกระมัง” แคชเชียร์หัวเราะ

“ผมเคะมา ๕ เปแล้ว ม่ายเคยผิ”

ชายชราทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ ยืนตริ๊กตรองอยู่ครู่หนึ่ง แล้วแกก็นึกว่าแกฟาดเคราะห์ไปที่ หยิบธนบัตรใบละ ร้อยออกมา ๒ ฉบับ และธนบัตร ๑๐ บาทอีก ๓ ฉบับส่งให้แคชเชียร์

“เข็ดจนตายเลย” แกพูดเสียงหนักแน่น “บางกอกนี่มันเมืองเศรษฐีแท้ ๆ ค่ากินข้าวมื้อหนึ่งซื้อควายได้ ๑ ตัว หรือ จะปลูกบ้านฝาไม้ขัดแตะก็ได้ ๑ หลังสบาย ๆ” พูดจบกัรับเงินทอนจากแคชเชียร์

“คุณลุงจะชี้เหนียวไปถึงไหนครับ” พลถามยิ้ม ๆ

“ชี้เหนียวไปถึงไหน อ้ายหมาเอ๊ย คนอย่างข้ามันคนมีความคิด ตัวของข้าอดอยากข้างมัน ข้าเก็บเงินทองเอาไว้ก็ เพื่อจะให้เอ็งกับอีหนูนั่นทานนั่นแหละ”

พลหน้าตื่น

“อ้อ นี่คุณลุงเก็บเอาไว้ให้ผมหรือครับ”

“เออหว่า”

“โอ-ขอบคุณมากเชียวครับ ยังงั้นผมขอลงหน้าสัก ๑,๐๐๐ บาทก่อนได้ไหมครับ”

“ยัง ต้องรอให้ข้าตายก่อน”

กิมหงวนสอดขึ้น

“ถ้ายังงั้นคุณลุงควรจะตายได้แล้ว พยายามเจ็บป่วยหรือฆ่าตัวตายเสียเถอะครับ เจ้าพลมันจะได้รับมรดกจาก คุณลุง”

นายเซยหยุดยิ้มทันที

“เอ็งแข่งข้าเรอะ อ้ายหมา คนอย่างข้าไม่ตายง่าย ๆ หรอกวะ”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ เจ้าคุณปัจฉิม ๗ เดินนำหน้าพานายเซยและ ๔ สหายลงบรรไดไปข้างล่าง นิกร ร่นรูเข็มขัดออกมาอีก ๕-๖ รู อึดอัดจนแทบจะเดินไม่ไหว

ฉากสุดท้ายของเราเปิดขึ้นที่บริเวณสวนอัมพร

ออกจากภัตตาคารราชวงศ์ เจ้าแห้วก็พาเจ้านายของเขาไปเที่ยวสวนลุมพินี ดูงานมหรหรรพ์ที่นั่น แต่ก็ไม่ใช่จะ ครึกครื้นเท่าใดนัก แล้วสตูดิโอที่ขยับไปสนามหลวง ที่นั่นผู้คนล้นหล้าฟ้ามีด มีการแสดงต่าง ๆ เหมือนทุกคืน ลำตัด ๑ โรง ยี่เก ๑ โรง ภาพยนตร์สารคดีและของสหประชาชาติ ๒ โรง ภาพยนตร์ตลก (หนังตลก) ๑ โรง และรำวงอีก ๑ โรง ถึงแม้ ว่าการประดับประดาโคมไฟ ตามต้นมะขามและไผ่ราวจะไม่มี เนื่องจากบริษัทไฟฟ้ามีความจำเป็นต้องสงวนกำลังไฟให้ พอกับกำลังเครื่องกำเนิดไฟฟ้า ประชาชนก็ยังเที่ยวเตร่เบียดเสียดเยียดอัดกันอย่างสนุกสนาน

คณะ ๔ สหายลงเที่ยวสนามหลวงเพียงครู่เดียว ก็พากันขึ้นรถตรงมาสวนอัมพร ซึ่งลุงเซยของเราตื่นตื่นอยาก จะเห็นสวนอัมพรมาก

สตูดิโอที่ขยับมาหยุดกลางถนน ด้านหน้าของพระบรมรูปทรงม้า ทุกคนค่อยหายอึดอัดเพราะอาหารย่อยไปเกือบ หมดแล้ว นิกรนั่งหลับมาตลอดทาง

พลยกมือผลักศิรัษะนายการุณวงศ์เบา ๆ

“เฮ้-ตื่นเสียที่ซีโร้ย”

กระดิ่งทองลืมหัดตาโพล่ง

“หือ ถึงแล้วเรอะ”

ทุกคนพากันลงจากรถ เจ้าแห้วจัดแจงเลื่อนกระจกขึ้น ใส่กุญแจประตูรถ เตรียมติดตามนายของเขาเข้าไปเที่ยวชมงานในสวนอัมพร

นายเชยทอดตัวลงนั่งยอง ๆ กระทบมือถวายบังคมพระบรมรูปทรงม้า แสดงความกตัญญูทเวทิตามสมเด็จพระปิยะมหาราชเจ้า พระบิดรของชาวไทยแล้วลุกขึ้นมองเข้าไปในสวนอัมพร

“เฮ้อเฮ้อ ไฟฟรีบยังกะสวรรค์เขียวอี ผู้คนมากมายกายกอง ไปไว้ยหหลานชายพาลุงเข้าไปเที่ยวข้างในเถอะ”

กิมหงวนพูดขึ้นเบา ๆ

“เอาเงินมาให้ผม ซื้อบัตรผ่านประตูซึ่ครับ”

ทุกคนนอกจากลุงเชยอ้อมยิ้ม ชายชราทำตาปริบ

“เสียสต่างค์ด้วยหรือนี่ ไหนพวกเอ็งบอกว่า งานฉลองสันติภาพเขาไม่เก็บสต่างค์ยังงี้ละ”

นิกรว่า “ที่อื่นเขาไม่เก็บหรือ กุณลุง แต่ที่นี่เขาต้องเก็บ เพราะเขามีของดี ๆ ไว้ให้เราชมตั้งหลายอย่าง ล้วนแต่คุณลุงไม่เคยเห็นทั้งนั้น”

นายเชยยิ้มออกมาได้

“ระบ้ำจ้ำบ๊ะมีไหมวะ”

“มีครับ” ดิเรกตอบแทนเพื่อน “จ้ำบ๊ะ ที่นี้จ้ำบ๊ะเด็ดขาดเลย ดูแล้วรับรองว่าตาเป็นกุ้งยิง”

“อี - อี เข้าที่ไว้ย ค่าผ่านประตูเข้าสวนอัมพรเขาเก็บคนละเท่าไร”

“คนละ ๑๐ บาทครับ เรา ๗ คนทั้งเจ้าแห้วเอามาให้ผม ๗๕ บาทก็แล้วกัน”

นายเชยลืมตาโพลง

“๑๐ บาท? โอย-ออกแตกอีกแล้ว งานอะไรกันวะเก็บตั้ง ๑๐ บาท”

เสี่ยหงวนหัวเราะ

“ไม่แพงละครับ เข้าไปข้างในดูครระบ้ำจ้ำอวดไม่ต้องเสียสต่างค์ อาหารและเครื่องดื่มกินฟรี มีผู้หญิงสวย ๆ ต้อนรับอีก”

“ฮ้า ยังงี้เขียวเรอะ”

“ครับ” นิกรรับรองแข็งแรง “เอาเงินมาซึ่ครับ เดี่ยวตัวหมด”

นายเชยล้วงกระเป๋าหยิบซองธนบัตรออกมา

“เออวะ ยอมฉิบหาย มากกรุงเทพ ๆ เทียวนี้เข็ดจนตาย ง่า-เท่าไรวะ”

“๗๕ บาทครับ”

คุณลุงยิ้ม

“๗ คน เอา ๑๐ บวกกันเข้า ๗ ครั้ง ๗๐ เท่า นั้น อย่าหนอยเลยวะ ข้าเคยเรียนเลขเหมือนกัน”

“บู้ไร” นิกรดู “คุณลุงพูดออกมาได้ขายหน้าเขาเปล่า ๆ บวกได้หรือครับ ต้องเอา ๑๐ คุณ ๗ ถึงจะถูก”

นายเชยนึกท่องสุตรคุณในใจ แล้วแกกหัวเราะ

“๗ คุณ ๑๐ มันก็ ๗๐ อีกแหละวะ ซ้ารู้่น่า”

นิกรจึ้ยปาก

“ถูกแล้วครับ ค่าผ่านประตู ๗ คน ๗๐ บาท ค่าอากรแสตมป์อีกคนละ ๗๐ สต่างค์”

นายเชยคิดเลขอีก

“รวม ๗๔ บาท ๗๐ สต่างค์”

“ครับถูกแล้ว คุณลุงคิดเลขในใจเก่งมากทีเดียว”

“ฮะ ข้าสำเร็จปฐม ๔ เหมือนกันนี่หว่า” พุดจบกก็ส่งธนบัตรราคาต่าง ๆ ใหนักรรวม ๗๕ บาท “เอา-เอาไป เหลือ ๑๐ สตางค์เอามาทอนให้ข้า”

นิกรบู้ยี้แบ้กับเพื่อน ๆ แกล้งเดินไปทางประตูเข้าออก ประชาชนกำลังหนาแน่น นายเซยจึงไม่อาจจะสังเกตได้ว่า นายการณวงศ์เดินไปทางไหน สักครู่เขาก็กลับมามีมือถือห่อฝรั่งดองและมะขามป้อมห่อถนัดใจ

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ หัวเราะก๊าก แกล้งสรรพยกลูกเซยของท่าน

“ตีตัวแล้วหรือ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เรียบริ้อยแล้วครับ”

กิมหงวนพุดขึ้นเปรย ๆ

“ต้องเอา ๔ หารไว้ ม่ายยังงั้นเปิดโปงเลย”

ลุงเซยชักสงสัยก็ถามนิกร

“ไหนตัว ขอคูชิ ข้าสงสัยว่าเขาคงเก็บไม่ถึง ๑๐ บาทหรอก”

นิกรเตรียมทำตัวมาเรียบริ้อยแล้ว เตรียมมาจากบ้านด้วยความหวังที่จะต้มลุงเซย เก็บเอานามบัตรเก่า ๆ ซึ่งมีข้อความภาษาอังกฤษมา ๗ ฉบับ เขาล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบนามบัตรเหล่านี้ส่งให้ลุงเซย

“เอ้า คุณลุงถือไว้”

ชายชราพิจารณาดูตัวอักษรในบัตร แล้วส่งให้ดิเรกหนึ่งฉบับ

“เอ็งเป็นหัวหน้า อ่านให้ลุงฟังให้ชื่นใจหน่อยซี”

ดิเรกพยักหน้า อ่านนามบัตรส่งเดช

“บียอนด์สไปอท์ อีสเฮิร์ทออฟบาวด์”

นายเซยผินหัวเราะ

“เขาแปลว่าอะไรวะ เออเนะ เอ็งอ่านเสียงยังกะฝรั่งจริง ๆ”

“แปลว่า บัตรผ่านประตูราคา ๑๐ บาทครับ”

“อ้อ ถูกต้อง ไปไว้ยพวกเรา”

พลว่า “คุณลุงนำหน้าซีครับ พวกผมเป็นเด็กต้องเดินหลัง”

“ฮะ ไม่เอา เดี่ยวข้าหลง เมื่อวานขึ้นไปดูสวนสนาม พวกเอ็งแกล้งหลบมุลุงทีหนึ่งแล้ว ใจคอหายหมด”

มีการถกเถียงกันในเรื่องเดินหน้าเดินหลังสักครู่ เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ก็ตกลงเป็นผู้นำพาคณะของท่านเข้าไปในสวนอัมพร ลุงเซยหันมาถามนิกร

“ไม่เห็นมีใครเก็บตัวนี่หว่า”

นิกรชี้มือไปที่ทหารยามคนหนึ่ง ซึ่งถือปืนยืนยามอยู่ข้างประตู

“เจ้าหน้าที่ทหารนั่นแหละครับ เป็นคนเก็บตัว”

“เอาตัวนี้ให้เขาเถอะ”

นิกรอมยิ้ม

“ครับ”

พอผ่านประตู ลุงเซยก็ส่งตัวกำมะลอให้ทหารยาม ทหารยามไม่รู้เรื่องเข้าใจว่าลุงเซยแจกบัตรโฆษณาอะไรสักอย่างหนึ่ง จึงยิ้มให้ลุงเซย

“ขอบคุณครับ คุณลุง”

๔ สหายกลั้นหัวเราะแทบแย เป็นอันว่านิกรถ่ายกระบี่เป่าลูกเขยมาได้ ๗๕ บาท คณะพรรคเดินไปตามถนนทางขวามือ และเห็นร้านของมณฑลทหารบกที่ ๑ และของกองพันทหารต่าง ๆ ตั้งอยู่เรียงราย ซึ่งเป็นร้านการพนันประเภท ๒ ร้านแรกคือร้านโยนห่วง ลูกเขยกล่าวกับนิกรทันที

“กรไวย โยนห่วงกันอีกเถอะ ใช้ลูกไม้เก่าของเฮ็ง”

นิกรสั่นศีรษะ

“อย่าเลยครับ ร้านเหล่านี้เก็บเงินรายได้บำรุงราชการทหาร ผมโก่งไม่ลงหรอกครับ”

คณะ ๔ สหายเดินผ่านร้านปาเป้าหมุนเรื่อยมาจนถึงร้านขายอาหารและเครื่องดื่ม ลูกเขยติดใจน้ำพุกลางสระซึ่งพุ่งขึ้นสูง รับกับแสงไฟสีฟ้าแก่เย็นตา แกมองดูด้วยความพอใจยิ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างในสวนอัมพร งามราวกับอุทยานสวรรค์

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ นาคณะของท่านเข้าไปในร้านปาเป้า ซึ่งเป็นการพนันที่สนุกสนาน เขาสร้างกรงขนาดใหญ่ไว้ ๑ กรง ในกรงมีไม้พาดสูงจากพื้นดิน ๑ เมตร มีคนแต่งตัวเสื้อสวมหัวเสื้อนั่งอยู่บนไม้ ข้างนอกกรงมีแผ่นเป้าวงกลม วัดเส้นผ่าศูนย์กลางราว ๖ นิ้ว เป้านี้มีสลักบังคับไม้ที่เสื้อนั่งอยู่ วิธีเล่น ให้ปาเป้าด้วยลูกเทนนิสในระยะห่างประมาณ ๑๕ เมตร ถ้าลูกบอลสลักเป้า สลักบังคับไม้ก็จะหลุดออกทำให้เสื้อหล่นลงมาข้างล่าง ผู้ขว้างถูกเป้าก็จะได้เงินรางวัล

นักขว้างสมัครเล่นหลายคนกำลังปาเป้ากันอย่างสนุกสนาน เมื่อใครขว้างถูกเป้าเสื้อหล่นพกลงมาบนพื้น เสียงหัวเราะของคนดูก็ดังขึ้นอย่างครืนเครง

พลนี่สนุกสนานก็พูดกับเพื่อน

“ลองซ้อมมือกันเล่นเถอะวะ พวกเรา นึกว่าบำรุงราชการทหาร ถ้าเราขว้างถูก ๔ ลูก เราก็ได้แม่โขง ๑ ขวด”

ลูกเขยว่า “เข้าที่เฮอะ หลานชาย ขว้างสี่ลูกจะดู”

พลแบ่มือขวาออก

“ขอเงินซื้อลูกบอลครับ”

นายเซยหยุดยั้งทันที

“มันจะมากไปไวย อยากรู้เล่นซื้อเอาเองซีวะ”

นิกรเอ็ดตะโรขึ้น

“กลับ-กลับบ้านพวกเรา เลิกเที่ยวไวย พุดไม่เหมือนพุด ตกกลางคืนมาจากบ้านแล้วว่าจะออกเงินค่ากินและทุกสิ่งทุกอย่างในการเที่ยวให้พวกเรา เมื่อคุณลุงชี้เหนียวเรากลับไปส่งแกแล้วมาเที่ยวกันใหม่ดีกว่า”

นายเซยถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง ล้วงกระเป๋าหยิบซองธนบัตรออกมา

“เฮา-เฮานี้พอมหาจำเริญ ไหน ๆ ข้าก็จะมาบางกอกเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตแล้ว เสียเท่าไรช่างมัน รู้ว่ามันจะหมดเปลืองยังงั้นนอนอยู่บนครสวรรค์ดีกว่า”

นิกรตวาดแหว็ด

“ไม่ต้องบ่น ส่งเงินมาให้ผม ๑๐๐ บาท”

ลูกเขยอ้าปากหวอ

“๑๐๐ บาท เขาขายยังงั้นวะ”

“ลูกละ ๒๐ บาทครับ” นิกรพูดหน้าตาเฉย

“ว่า-แพงตายห้า ซื้อเขาสักครั้งลูกได้ไหมละ ให้เขาผ่าให้เรา อย่าเล่นหัวให้มันมากนักเลยวะ อ้ายหลานชาย อัฐุศ มันหายาก”

๔ สหายหัวเราะลั่น

ดิเรกว่า “ครึ่งลูกเขาไม่ขายหรือครับ เขาขายทีละ ๕ ลูก คุณลุงเป็นขี้เหนียวไม่เข้าเรื่อง ให้เจ้ากรไป ๑๐๐ บาท เถอะครับ”

ลุงเซยเสียดายเงินจนพูดไม่ถูก ตัดใจส่งธนบัตรใบละ ๑๐๐ หนึ่งฉบับให้นายจอมกะล่อน

“เอาไปซื้อมา ที่นี้ไปร้านอื่นอย่าเล่นอะไรอีกนะ พอทันที ตั้งแต่มาจากบ้านโดนเข้าไปเกือบ ๔๐๐ แล้ว”

นิกรยิ้มแป้น เดินไปหาเจ้าหน้าที่ขายบัตรส่งธนบัตรใบละบาทให้ ๑ ฉบับ ขึ้นเอาลูกเท็นนิสได้ ๕ ลูก แล้วคณะพรรค ๔ สหายก็เฮโลเข้าไปยืนยังที่สำหรับขว้างลูกบอล นิกรแจกให้ พล, กิมหงวน, ดิเรก และเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ คนละลูก ลุงเซยกับเจ้าแห้วไม่ได้ขว้างจึงยืนดู

เจ้าแห้วพูดกับพล

“รับประทานแก้มให้ดิ้นะครับ แค่นี้รับประทานคงไม่ผิด”

พลขว้างเป้าเป็นคนแรก ลูกเท็นนิสกระทบแกนเหล็กข้างเป้าห่างเป้าเพียงนิดเดียวเท่านั้น เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ หันมาถามเจ้าหน้าที่ประจำร้าน

“ทำไมเสือไม่ตกจากไม้กระดานละคุณ”

เจ้าหน้าที่ยิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

“ต้องขว้างให้ถูกเป้าขอรับ”

“ว่า-ใครจะไปขว้างถูก เป้ามันเล็กนิดเดียว” พูดจบท่านก็เดินตรงไปยังกรงเสือ พิจารณาดูเป้าอย่างละเอียดละออ กิมหงวนเงื้อลูกเท็นนิสหมายเป้า เก็งว่าเหมาะดีแล้วก็ขว้างไปเต็มแรง ลูกบอลแทนที่จะถูกเป้า กลับถูกกลางกระหม่อมเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ ดังเป๊ก ท่านเจ้าคุณสั่นสุดตัว คนดูนับจำนวนรอยต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เสือที่อยู่ในกรงหัวเราะจนหล่นลงมาจากไม้กระดาน

“ใคร-ใครขว้างไว้ย”

ลุงเซยชี้มือมาที่เสี่ยหงวน

“เจ้าหงวนขว้างครับ ฮะ-ฮะ โดนเอาหัวเห่งพอดี”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเดินรีเข้ามาจะเล่นงานกิมหงวน แต่อาเสี้ยวยีบยกมือไหว้ท่านเสี่ยก่อน

“ผมไม่ได้แกล้งจริง ๆ ครับ ให้ดิ้นตาย”

เจ้าคุณชบگرامกรอด

“แก-เลวมาก รื้ออยู่แล้วว่าฉันยืนอยู่ที่เป้า ยังเสือกขว้างไปได้” แล้วท่านก็เอ็ดตะโลพวกคนดู “หัวเราะอะไรไว้ย แล้วกัน”

แทนที่คนดูจะหยุดหัวเราะกลับหัวเราะดังขึ้นอีก เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ต่อจากนั้นดิเรกกับนิกร และท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ ก็ขว้างเป้าคนละลูก แต่ไม่ปรากฏว่ามีใครขว้างถูกเลย พลอยากจะทำลูกบอลอีกก็เกรงว่าลุงเซยจะรู้ความจริงว่า ราคาลูกบอลที่เขาขายนั้น ๕ ลูกต่อ ๑ บาทไม่ใช่ ๑๐๐ บาท ดังนั้นจึงต้องยุติการเล่นเพียงเท่านี้

ครั้นแล้วเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ ก็พานายเซยกับ ๔ สหายเดินเที่ยวต่อไป ชมร้านของกรมช่างแสงทหารบก มีการแข่งขันยิงเป้าและขว้างลูกระเบิดมือ ลุงเซยกลัวเสียเงินไม่ยอมให้ใครซ้อมมือยิงเป้าหรือขว้างลูกระเบิด

แสงจันทร์ส่องสว่างไปทั่ว แข่งกับแสงไฟฟ้าในบริเวณสวนอัมพร หนุ่ม ๆ สาว ๆ เดินเที่ยวเตร่กันอย่างสนุกสนาน สโมสรทหารม้ามีการเล่นแปลก ๆ เช่นม้าแข่งใช้เดินแต่มีดวลลูกเต๋า และขี่ม้าตีโปโลชิงรางวัล ยิ่งดีก็ยิ่งคุณค่าผาดู่ง

หลังจากเดินเที่ยวจนรอบแล้ว นิกรก็พาทุก ๆ คนเข้าไปในร้านมณฑลทหารบกที่ ๑ สิ่งเหล่าและกับแก้มมาเลี้ยง นายการุณวงศ์ทำหน้าที่เป็นผู้จ่ายทรัพย์สิน เงินที่หลอกหลวงมาจากนายเซยนั่นเอง

แม่โขง ๒ ขวด ทำให้ ๔ สหายคึกคักไปตามกัน ในที่สุดก็เข้าเรือแคนูขนาดใหญ่ลงพายเที่ยวในสระน้ำพุ

เสียงเพลงล่องนาวา ซึ่งร้องโดยกิมหงวนดังไปไกลโดยไม่รู้จะไพเราะหึ เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ นั่งคองอกแกงกอยู่หัวเรือ
ศิระระของท่านต้องแสงจันทร์เป็นมันแผลิบ ลุงเซยนั่งใกล้เจ้าแห้วทำหน้าที่ถือท้าย นิกรนั่งหลับอยู่ข้างหน้าพล ดร. ดิเรกร้อง
เพลงฝรั่งหิง ๆ อำนาจแอลกอฮอล์ทำให้ทุกคนครึกครื้นรื่นเริง ไม่สนใจกับใคร ๆ ที่พากันมองดูรอบขอบสระ

“พี่เซย” เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ร้องตะโกนเรียกชายชรา

“ว่าไง เจ้าคุณ”

“ร้องเพลงเรือให้ฟังหน่อยซี”

“อ้อย ไม่ไหวละครับ ชายหน้าเขา แล้วก็ผมร้องไม่ใคร่เป็น”

เจ้าคุณหัวเราะหึ มองดู ๔ สหาย

“แกร้องได้ใหม่ละดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มมอม่ยม

“ถ้าเป็นเนื้อภาษาอังกฤษละก็พอร้องได้ครับ”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“ยังจั่นอยู่ร้องเลย ลำบากเปล่า เจ้าพล, เจ้ากร, เจ้าหงวน และอ้ายแห้ว ใครร้องเพลงเรือได้บ้าง”

เจ้าแห้วถามเบา ๆ

“รับประทานเรืออะไรครับ”

นายเซยยกกำปั้นทุบหลังเจ้าแห้วดังพลັก

“ลำบากมากไป เพลงเรือเขาไม่ได้หมายความว่า เรือจ้างหรือเรือรบ เ็งร้องได้ก็ร้องซี”

“รับประทานก็พอจะร้องได้หรือครับ แต่มันร้องไม่ได้”

“โอ้-เดี่ยวพอยันตักน้ำเลย ซะ-อ้ายแห้วคารมนักกะเอ็ง” พุดจบแกก็กล่าวถามหลานชายของแก “พลไว้ย ขยับ
เพลงเรือให้ลุงฟังเล่นครึ้ม ๆ หน่อยได้ไหมวะ”

พลหัวเราะ

“ไม่เป็นหรือครับ เจ้ากรคนเดียวเท่านั้นที่ร้องได้ แต่มันกำลังนั่งหลับอย่างสบายใจ ผมคิดว่ามันคงเมามาก วันนี้
เจ้ากรกินเหล้ามากที่สุด”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ พุดเสริมขึ้น

“ปลุกมันซีพล เรานั่งเรือมันก็ต้องมีการร้องเพลงเรือถึงจะสนุก เจ้ากรนี่ดูมันเป็นหลายอย่าง ยี่เก, ลำตัด, เพลง
ฉ่อย, เพลงเรือได้ทั้งนั้น กระบวนหน้าด้านละก็เห็นจะไม่มีใครสู้”

พลยกมือเขย่าแขนนายการุณวงศ์

“เฮ้ย-ตื่นไว้ย คุณอาให้แกร้องเพลงเรือ เฮ้”

นิกรสอตั้งตาคใจตื่น พรวดพรวดลุกขึ้นยืนคิดว่าอยู่บนบก แล้วพุดเสียงอ้อแอ้

“กลับบ้านกันทีไว้ย ง่วงเต็มทนแล้ว”

พุดจบก็ก้าวเท้าออกไปนอกกราบเรือ หล่นตุ้มลงไปโน้สระ เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ลุงเซยส่งเสียงอะอะลั่น ความ
โกลาหลอลหม่านเกิดขึ้นทั่วลำเรือ ประชาชนรอบ ๆ สระหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอัน

นิกรโผล่ขึ้นมาจากใต้น้ำ เอ้อมมือเกาะกราบเรือไว้ แล้วหลับต่อไป

“เฮ้ย!” กิมหงวนเอ็ดตะโลพลางหัวเราะ “ปู่โอ้ อยู่ในน้ำมันยังหลับอีก”

พลกับเสี้ยหงวนลุกขึ้นยืนโย่งหยกจับมือนิกรคนละข้างเพื่อจะอุ้มน้ำขึ้นมาบนเรือ เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ลุงเซย ดิเรก
และเจ้าแห้ว ช่วยกันขึ้นเรือไว้ข้างหนึ่ง

แต่แล้วพอตั้งตัวนิกรขึ้นมา เรือแคนูก็เอียงวบคว่ำลงในน้ำทันที เจ้าแห้วร้องสุดเสียง

“รับประทานตายแล้ว”

คณะพรรค ๔ สหายว่ายน้ำกันต่อมแต่มีเกาะเรือไว้ เจ้าหน้าที่ทหาร ๒-๓ คนรีบกระโดดลงเรือพายมาช่วย ประชาชนคนดูให้ร้องกันเกรียวกราว บางคนก็วิตกเป็นทุกข์ กลัวว่าคณะสี่เฒ่าคณะนี้จะจมน้ำตาย

ต่างคนต่างหายเมาแล้ว ๔ สหายช่วยตัวเองว่ายน้ำมาเข้าฝั่งทางด้านโรงเตี๊ยม เจ้าแห้วกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ผู้ให้เช่าเรือ เจ้าแห้วขี่เรือแคนูลำน้ำนั้นกะเดือก ๆ เข้าหาฝั่ง ออกสิ้นขวัญบินเพราะตัวว่ายน้ำไม่แข็ง

ในที่สุดทุกคนก็ปลอดภัย บรรดาผู้ที่มาเที่ยวงานเฮลโลเข้ามาห้อมล้อมดูหน้าคณะสี่เฒ่าทั้ง ๗ คน ซึ่งเปียกน้ำมอก ล้อกมอกแล้ก็ไปตามกัน

“หมด-บรรลัยหมด” นายเซยพูดอย่างหัวเสีย “เจ้ากรคนเดียวทำพิษ”

พลริบแหวกกลุ่มประชาชนพาตัวออกไปด้วยความอาย ดิเรกวิ่งตามไปทันที ลุงเซยคว้ามือเจ้าคุณปัจฉิม ๗ แล้วพูดเบา ๆ

“ไป - เจ้าคุณ ขายหน้าเขาเต็มทนแล้ว”

ทุกคนหลบหน้าไปหมด เหลือกิมหงวนกับนิกร ๒ คน นายการุณวงศ์มองดูผู้ที่ยืนห้อมล้อมเขากับอาเสี้ย พุดยิ้ม ๆ โดยไม่ต้องอายใคร

“เซี่ยครับ เมื่อไม่เคยเห็นเซี่ยดูตามสบาย เขียบเข้ามาใกล้ ๆ อีก็ก็ได้ครับ ผม-นิกร การุณวงศ์ นี่เพื่อนผม อาเสี้ย กิมหงวน มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย เร่เข้ามา ใครอยากดูเร่เข้ามา”

วิธีหน้าด้านของนิกร ทำให้กลุ่มประชาชนแตกสีกันออกไปทันที ไม่มีใครกล้ามองดูนิกรกับเสี่ยหงวน นิกรยิ้มให้เพื่อนของเขา

“ไม่รู้จะมุงดูอะไรกัน ครั้นเราให้ดูจริง ๆ ก็ไม่ดู คนเรานี่พิลึกไวย”

กิมหงวนหัวเราะ

“ไปเหอะ หนาวเต็มทนแล้ว ว้า-กางเกงสีกหลายของกันมันหดจู้ขึ้นมาแค่หัวเข่า นี่เราจะกลับบ้านกันยังงั้ว”

“ก็นั่งรถของเราไปนะซี”

อาเสี้ยจู้ปาก

“เงินตั้งสี่ห้าพันในกระเป๋าเปียกน้ำหมด ไปซี ร้าไรอยู่ทำไมอีกเล่า กลับไปถึงบ้านพวกเมีย ๆ ของเราคงจะเล่นงานเราเป็นแน่ แกมันบ้าเหลือเกิน เรือมันเพียบออกออกอย่างนั้น ดันลุกขึ้นยืนมันก็ล้มนะซี”

นิกรไม่ได้เอียงอะไร ๒ สหายเดินอ้าวออกไปจากสวนอัมพร ผ่านไปทางไหนใครเห็นเข้าก็อดหัวเราะไม่ได้ ทั้ง ๒ วิ่งบ้างเดินบ้าง พอพ้นประตูก็วิ่งตรงมาที่รถสตูดิโอ เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ลุงเซย พล ดิเรก และเจ้าแห้ว นั่งรออยู่ในรถแล้ว นิกรกับกิมหงวนเปิดประตูก้าวเข้าไปนั่งในรถ

แล้วสตูดิโอคันงาม ก็ถูกสตูดิโอเครื่องเข้าเกียร้ออกแล่นไปจากลานพระบรมรูปทรงม้าโดยเร็ว ทุกคนหนาวสั่นเหมือนลูกนก ลุงเซยเทศนานิกรเสี่ยพอแรง

การเที่ยวงานฉลองสันติภาพของคณะ ๔ สหายไม่มีข้อความสำคัญอันใดที่จะเสนอท่านอีกแล้ว จึงลื่นสุดลงแค่เพียงเท่านั้น

จบ

พิมพ์ครั้งแรกโดย สำนักพิมพ์ “นครไทย” เมื่อ ๒๕/๒/๒๕๔๙